

qD 443

Kristelige
Morgen- og Aften-
Bønmønstre.
Smit og Sange.

xi

Niels Enevungesen,
Skolelærer og skoleinspektør i Vinby.

Gaad I bøde i mit Naam, det vil jeg glæde.
Jesus.

År 1810.
Trykt hos N. Dabls Bøker.

qD
443

q D 443

Universitetsbiblioteket i Bergen

Fæderlige Venner i Vinse og andrudsede.

Efter Hundreder og Aleres Forlangende af Eder ansaae jeg det for min hellige Pligt at lade nærværende Andagtsbog oplægge i Trykken. Den bestaaer af Hvertags Betænkninger, med ligesaa mange foranstaaende Læse- rim; omtrent 115 bibelske Læsesprog; 15 Sange, dels ved Guds Forsyn mine egne, dels valgte og dels Omarbej- delser; jeg har slutet den med 13 Læserim, til Brug ved forskellige Lejligheder. Jeg har stræbt at gøre denne Bog passende til enhver Menneskes Liv, under enhver Omstændighed og Etikling i dette jordiske Liv, saa at man ved den ej allene kan tale med Gud, som med en kjær og fortrolig Ven; men ogsaa derved evnendes til den Ærbødighed, Taknemmelighed, Kjærlighed, Hens- givenhed og Ydighed, vi skyldte Alfaber; kort: til Guds velbehagelige og Christendommen værdige Følgeser og Forsætter; til Lærdom, Opmuntring, Advarsel og Trost; til Guds og Jesu Christi Æres og Nages Udbredelse og Mennekestels. O! at jeg saaledes ved dette Skrift havde tilbragt, om det end var det allermindeste, til Eder høv- lige Andagts Besørgning, vil jeg herfor takke Gud og søle mig lykkelig. Guds Fred over Eder Alle!

Streegrav i Vinse den 1ste October 1810.

Udgiveren.

Bondens daglige Morgen- og Aftensang.

Mel: Af Hosheden oprunden er o. s. v.

Gud! med din fæderlige Haand, I Wis- doms og i Gødheds Waand, Du al din Glæde- ning leder. Du maaler Tid, bestemmer Sted, Og overalt Lyfsalighed Med lige Haand udbre- der. Enhver Sjæl Lyket savner, Hvad ham gavner; Glad ham nyder, Hvad fra dig hamsgødt tilflyder.

2. Det blev min Lod i daglig Svøb. Den simple Kost at mættes ved Og træt til Steensang iles; Men Svøb i æelig Moje stod, Til Mars og Styrke blev mit Brød; Min Svøb var qvægsom Hvile. Sund Krop, Vagt op Sorg- seit Hjerte, Gaart mig lærte Dig at prise, Alles Fader! gode, vise!

A 2

12

3. Bevar hos mig den Nøjsomhed, Som
viser mig din Kjærlighed I Alt, hvad jeg for-
nemmer! Ophold den Visdom i min Darm,
At jeg maa aldrig troe mig Nem Mens jeg har
funde Lemmer. Ej Magt, Ej Pragt Mig
bedaare, Som saa faare Snart forsvinder;
Ja, knapt efterlade Minde.

4. Du Herre! du er ej en Mand, At du
kan agte Raar og Stand; Du elsker dem, dig
lyder; Jeg mangt et Lab og Fald undgaer,
For hvilke Stormand Fare staaer, Det sig mie
Hjerte fryder; Lov dia! Tal dig! Jeg min
Horte Ikke botter Med en Høder, Der saa
ofte Øjet væder.

Søndags Morgen-Tanker om den sande ind- og udvortes Gudsdyrkelse.

Herrens Dag, o! Herrens Naade Blid
tilsniler mig igjen! Op, min Kropp! søg Sjæ-
lens Vaadel, Nærm dig Jesu, Sjælens Ven!
For alt gode giv Gud Pris, Værel. Jesu vor
Synd naadig være! Hellig Mand oplær vor Sjæl!
Styrk den, leed den frem til Heil!

Søndags

Søndags Morgen opleve vi nu igjen ved
din uforskyldte Naade, o Gud! O, hvil-
ken uforskyldt god en-Fader er du for os!
Du giver os altid det bedste, vi bede dig
om; du vaager over os, naar vi sove; du
lader os opvaagne styrkede og muntre; du
virker og vil virke med os medens vi leve;
du vil tage os ind i din skønne Himmel,
naar vi døe; dersom vi ellers have tænkt
og gjort som dine godartede Børn her paa
Jorden. Vor Lovsang ligner her en Da-
vids: Herre! hvad er Menneſte, et Men-
neſtes Barn, at du vil kjende og agte ham?
Alt det, som haver Glæde, love Herren!
Ja, evig Tal Sec dig, at du igjen lod
mig see denne vigtige og dyrebare Dag!

Den kaldes Sabats- eller Hvile-
Dag, fordi Gud selv valgte en Dag i Ugen
til Hvile (det er: han holdt op at skabe),
at vi ogsaa paa en Dag i Ugen skulle holde
op med strengt Arbejde, og i dets Sted
prise Gud, høre og læse Guds Ord.

Den kaldes Herrens Dag, fordi
Guds-fader har helliget den; Guds Son er
opstanden paa den; Guds Mand har paa
denne Dag med sin kraftfulde guddomme-
lige

lige Dplysning og medvirkende Naade op-
 klaret de forrige Kristnes Sjæle, for ved dem
 at ledsage alle Mennesker til evigt Held.
 Og fordi vi Kristne skulle denne Dag paa
 en tilbedelsesværdig Maade bejttelig holde
 den glade taknemmelige Erindring om
 Guds Godhed i alt det Skæbne, og Guds
 gode Forsyn; om Jesu skjæbnige Opstaa-
 delse, og om Guds Naades medvirkende
 Naade.

Denne Dag kaldes Søndag eller
 Bedringsdag, fordi den naadefulde
 Gud demt vil især ved sin Naad og Rett-
 gions Tjenere forplante og udbrede Naades
 Dplysning, Guds Erkjendelse, Guds
 Forbedring og Guds Forældelse blandt
 Menneskeheden.

Di lad os derfor aldrig gjøre denne
 Dag til en Syndedag, vid at lege om-
 kring i Gaardene og Sladre, bande, drille
 sig suid, bortspilde Tiden med allehaande
 synligt Spil, lidetlige Lege, eller søvne
 omring i andre tilvante hæftende onde
 Lyster, og ihædt for Gud tilbede dem,
 som altid er en afskyelig stor Synd; men
 om Søndagene dobbelt strafværdigt.

Nest lad os heller om Søndagene,
 llig

Alta Jesus, aldrig foretage os andre jor-
 disse Forretninger end saadanne som
 udfordres til vor Sjæls Forbedring,
 snabelsom og til at fremme vor egen og vore
 Huusdyrs Pleje, som ogsaa til at
 afværge Ulykke og til at hjælpe den Træng-
 gende.

Lad os til vor Sjæls Forbedring i
 Dag nøje undersøge og spørge os selv, hvor-
 vidt vort Forhold, i de forbigangne sex
 Ugedage, stemmer overeens med Jesu Læ-
 re. Lad os, llig Jesus, slittig og andægt-
 tig gaae til Kirke; lad os aldrig udeblive
 paa de bestemte Kirketider, uden ved Syg-
 dom eller andre detslige unndgaaelige Forsald.

O, Gud! giv os i Dag og hver Dag
 din Naad, Naade og Beskyndelse! Og
 naar vi da nedkæle for at tilbede dig, o,
 Gud! enten det skeer i Kirken, eller i vort
 eget Huis, da lad os nedboje os for dit
 hellige Ansigt i dyb Dvimgthed; med fra
 jordiske Syner samtede høje til dig, o,
 Gud! opløstede Sanger; med en seullig,
 anstændig, dyb Værefvat for din Alting
 gjenemtagende, tilstadeværende, høje,
 majestættiske Gudsdoms; med et hæragt,
 forsonligt Sindelag mod vore Medmennes-
 ker;

8
ster; med alvorlig Afsky til Synd og La-
ster; med Følelsen af vor egen Uværdighed
til din Naade; med inderlig Syndsfortry-
delse; med inderlig Længsel efter, og
stadig Tillid til din Naade i Jesu Fortje-
neste.

Naar vi da i Dag lovsynge dig,
o, Gud! for dine utallige Velgjerninger,
da lad vor Aand, vort hele Jeg bære sig
op til dig med inderlige, varme, undsig-
lige Erkjendligheds, Taknemmeligheds
og Glædes Følelser over din uendelige
Storhed, Almagt, Visdom og Godhed.

Naar vi da bede til dig, o, Gud!
forund os da naadig Bønnens Aand, saa
at vi kunne fremtræde for dit Ansigt med
Glæde og Alvorlighed, og bede med For-
stand og Oprigtighed, med Tillid og For-
troelse, at du vil for Jesu vor Frelses
Skyld give os alt det, som er os tjenligt
i Evigheden.

Naar vi høre, eller læse dit Ord,
da forund os af Naade, o Gud! din
Helligaands medvirkende Naade til at
høre og læse det med alvorlig Estertanke,
Opmerk-

9
Opmerksomhed, Selvsøvelse, Sidelæ-
se og Trangs Følelse til Sandheds vise
Naad. Lad mig, naar jeg hører, eller
læser dit Ord i gode Bøger, derved ind-
samle alt mere og mere sand, lys, grun-
dig og levende Religions Kundskab i min
Sjæl! Ja, lad mig derved indsamle i min
Sjæl Affugrude for Synden; Bevæge-
grunde til sand Kristendoms og Dyds Ud-
øvelse; Kløbskabegrunde i Lykens Dage;
Troste-grunde i Lidelse; Gjalmodigheds-
grunde i Døden; og Forvisningsgrunde om
enlyskelig Evighed paa sin Side Liden.

Da naar vi da i dit Tempel berøse os
af de ved din underfulde Naade af dig selv
i din Kirke indstiftede hellige Religions
Handlinger, Daabens og Altrens Sa-
ceramente, da giv os din Helligaands
Naade til at bruge dem i den rene Hæn-
sigt, som du indstiftede dem i.

Lad os bruge Daaben til et bestan-
digt Minde for os om den Trost, vi
ere Gud skyldige, at vi ikke skal tabe vor
Tro og Dyd ved sandelig Leifindighed, og
derved tillige gjøre os til Reenedere, og
uforskyldte til at imodtage de Naadelofter,
som Herren paa sin Side gav os, da vi
ved

ved Daaben bleve optagne i hans Vag.

Lad os bruge Jesu Mindes-
Maaltid som et kraftigt Middel til ret
levende med inderlig Bæftigelse og Glæde
at forestille os Jesu forsonende Død, og
derved opvættes til desto mere Afky til og
Unger over Synden! Lad den uendelige
store Guds og Jesu Kristi Kjærlighed, som
forestilles os ved Nadveren, opluc en in-
derlig Gjenkjærlighed til vore Sjæle Gud,
vor evige Redsjøer! Ja, lad denne Fore-
stilling hos os i vor Sjæl betragte og frem-
me en sand, levende, virksom Tro, Bro-
der- og Menneskekjærlighed, og opmun-
tre os til stadig Guds i gode Forsøtters Ud-
øvelse efter Jesu Fare, hvorved vi vinde
den sande Læstredshed.

Gud bevare os fra at misbruge dit
Ord, din Daab, din Nadvere! Lad
mig strækkes tilbage for at bruge disse,
naar jeg vil vedblive i min Uforbedring, i
mine forfættige Synder! Og naar jeg sees
andre mine Medkristne at indtræde i dit
hellige Hus, for at høre og læse dit Ord,
for at se tjene sig af Daabens og Nadvers-
rens hellige og høvedrige Handlinger:
Sjænt mig da Guds Rønde og Naade
til

til at hede hjertelig for mig selv og Andret.
Og lad os aldrig komme sammen til det
Bættens men til det Bættens! Og giv os
os her, at Wantundige maatte oplyses,
Syndige omvættedes, Læstefulde bevættedes til
Forbedring og skjelve ved Tanken om at
bættens Læsternes uheldige Dage!

Give Gud, at Jesu sande Til-
bedere maatte alle mere og mere blomstere
og tilluge i Jesu Rønde Guds Guds Guds,
og alle mere og mere styrkes og bættens i
Tro, i Haab, i Kjærlighed, i Selvtil-
fredshed, i Guds og i bestandigt Guds
i sine Ungerens Opvættelse, i alle Livets
forfættelige Guds, til dit Bættens
og vort tolge Held!

O, Gud! opfyld derfor af Naade
dine Helligtons læreres Naad med din
guddommelige Bættens Naad til at tale
med en hævende, indtagende og rørende
Synd, Tydelighed og Kraft dit Ord, der
er mægtigt til at gjøre deres Sjæle fættens,
som troe derpaa! og skjelv du Læsternes til
at foregaae Tilhøverne med et godt For-
hold! Og naar vi have hørt dit Ord,
o, Gud! da styrk enhver af os til at om-
dre og mindes det bestandigt: at tænke og
gjøre

gjøre derefter I alle Ederes forskjellige Ellerske, dertil hyl os, o Gud! Dig, vor Gud! til Helligkerse og os selv til evig Tilbedelse! Gud bevare Kongen, Landet og os Alle! Her os, Fader vor! ic.

Sannesprog.

Forsamler eder, I Jordens Beboere! og synger for Herren! Herder eder over denne Herre, I Meiserdige! Svarer herandre med Lovsange! Ederes Harpe udvise hans Pris! Taler om hans Majestæt! oplyser hans Godhed; thi Herren er værdig, og Evigheden er Grundse for hans Godhed. Joler Herren, I Dødelige! priser Jehova, I alle Folkelagter! Efter Ps 147, 7, 12.

Hvor elskellige ere dine Vølger (dine Kirker, i hvilke du tilbedes), Herre Zedaoth! Min Sjel begjærer og længes ogsaa inderlig at komme til Herrens Fjorgaarde. Ps 84.

Kommer lader os tilbede! Fader os høje Anse for Herrens Ansigt, som os gjorde. Ps 95, 6.

Gud vere mig Synner naadig. Luc: 18. Beder, saa skal I faae, siger Jesus; Mat: 7, 7. Vær frimodig, min Søn! dine Synner ere dig forladte

forladte. Mat: 9, 2. Fader Kristi Lære hør riggelig tilbragt eder, i det I i al Slags Visdom hør og formane hinanden. Cor: 3, 12.

Søndags Morgensang.

Mel: Kom, Gud! Eraber! o, Helligaand! e. s. v. Vor Gud! du fatte Søndag ind, At jeg skal hellige mit Sind; Fra jordisk Synsel vende mig Kun til min Sjelerens og dig. *glad*

2. Nu den Dag seer jeg dig, Gud lad mig værdig bruge den, Og møde i dit Hus for dig, At prise dig og takke dig!

3. Jeg Sandheds Ordet hører der, Og trostes ved Forjættelser, Og bliver fast i Haab og Tro, Og faaer i Sjelen Fryd og No.

4. Mig Naadens Midler bydes der, Ved dem jeg styrkes meer og meer. Hjælp mig, at jeg i Jesu Naavn Dem bruger til mit sande Gavn.

5. Gud! sig vor Konge, Folk og Land! Vort skjærn Uheld fra hver en Mand! Styrk Værerne at lære ret! Styrk os at efterleve det!

6. Da træde vi med skyldet Sind I den begyndte Uge ind. O, Fader! lad den rolig gaae Og en lykkelig Ende faae!

Al den nye Psalmebog kan og synges Psalmen No: 266, eller No: 269.

Søndags

Søndags Aftentanker

over den Løst, vi skyldte Gud for Maade-
demidlene, Undersøge om man rigtigt
har brugt dem og Søndagen.

Sabatsdag forfunden er, Gud! min Løst
jeg dig frembar. Allet i Dag dit Ord har lyset,
Hver en Sjæl sin Løst blev vist. Løst, o Gud!
for høret et Ord! Løst for Udgang til dit Ord!
Løst for hver ved Daad er bleven Denne Dag
blandt dine skreden. Morskød, Bantro, Løst
adspred! Kundskab, Løst og Kjærlighed Her
os give Fred og Fred Til vi sene dig, Forsø-
ner! Hvor du hos din Fader tronar.

O, Gud! med glæde, rorte Sjæle, skyldte
med dyd Eijendommelighed og Løst til dig,
sine vi nu atter en tilbage lagt glad Son-
og Hviledag, og dens Aften, med den ned-
dalende Sol at ise os imøde.

Evig velvillig være Mændet for din
guddommelige Skikkelse af denne Dag, da
vi, efter dens Henstigt og Bestemmelse,
have fundet og finde ej allene Styrke for
vore Legemer ved denne Dag at afholde os
fra vore jordiske Forretninger; men ogsaa
vor Sjæl har, ved en stille Overvejelse af
sit Forhold, og ved Heligionslærerens
Foredrag

Foredrag indsamlet mere Kundskab, mere
Løst, og nye kraftfulde Opmintringer
til gode Fortsættelsers Udvælgelse.

O, gode Fader! sige os om i de kom-
mende Dage i Ugen til at efterleve de Un-
dervisninger, som du naadig, - ved din
Mund og Løst, gav os i Dag! Lad os
altid mindes din Løst, din Kjærlighed,
din Gøddhed, som de kraftfulde Udvælg-
grunde til ægte Løst og Dyds Udvælgelse!
Lad dem, som ved Daad i Dag blive op-
tagne i dit kirkelige Heligions Selskab,
bestandig sige Løst, og gøre efter Jesu
Løst, og saaledes sige Løst til Jesu Vel-
gjerninger og Jesu blide Selskab i hans
Løst. Lad dem, som i Dag høitidelig-
holde Jesu Mændes Maaltid, derved styr-
kes til det Gode; fornemmelig til en blide
sine Broder- og Menneskekjærlighed efter
Jesu Exempel!

Gud! forbarne dig over dem, som
have ikke anvendt denne hellige
Dag ved at forsamle de Guds tjenstlige
Handlinger i Lediggang, Krobnis, Drik-
keselskaber, allehaande syndige Lege og
Løstfordid; ved at vandre de Guds
tjenstlige Handlinger, i at sladre, sove,
eller

eller i at fylde sin Sjæl med uønskommende,
ja vundne Foreskillinger under Naadens
lærnes Brug, og Guds Ords Hørelse i
Kirken, eller i vort eget Hus!

O, Gud! forkast ikke disse vilde og
letsludige Mennesker, som ligne de vildfæ-
rende Gaar; men opfød og forbarne dig
over disse i Laster forherdede Mennesker!
Lad dog engang deres Samvittighed blive
rørt ved en eller anden kraftig Mindedæk-
Jesu Lære, under den Helligaands Med-
virkning! Ved du dem til stadig Bedrøffelse
og den deraf følgende Lyfsalighed, som
Jesús fortjente os!

Gud! af Naade see til os alle! Lad
den Sorgende og Lidende finde Trost fra
dig; den Svage Kraft ved dig; den dydige
Hjendoende evigt Held hos dig!

Gud bevare og velsigne Kongen, Lan-
det og alle Mennesker! Gud! i Naade
nedse til os Sovende, og lad os, om det
stemmer overeens med dit vilde Naad, glæ-
de i den opvagne, og med fornærmede Le-
gens og Naads Kræfter til vor Dags og
Næst anstændige Forretninger gaa frem
og misse Nytte for os selv og andre! Da
talke vi dig, da finde vi evig Naade hos
dig, vor Fader! du, som er i Himmelen &c.

Talesprog.

Køb Videm! køb Forstand! glem ikke —
og ikke fra min Munds Tale! Ordsp: 4, 5.

Herrens Frygt er Begyndelse til Kundskab;
de Daarlige foragte Vidom og Tugt, Ordsp: 1, 7.

Min Son! glem ikke min Lov; men lad
dit Hjerte bevare mine Bud! Ordsp: 3, 1.

Salige ere de, som høre Guds Ord og be-
vare det (eller gjøre efter det) siger Jesus, Luc:
11, 28.

Jeg blive salige, dersom i vedblive den
Lærdom, som jeg har forkyndet eder. 1 Cor: 15.

Frygter ikke, som de frygte, forfærdes ikke;
men herliggjører den Herre Gud i eders Hjerter.
1 Petr: 5, 14.

Søndags Aftensang.

Synges som: Vor Gud han er saa fast en Borg.

Din Herre er hver Dag, hver Stund, Dig
Loo for alle være! Men naar vi høre Sandheds
Mund, Og dine Reje lære. Ja, Dagen,
naar dit Ord, Det lys paa mørke Jord, Op-
lyser vor Forstand, Og tænder Hertet an. Den
Dag den er din egen.

2. Saa var den skønne Dag i Dag, Den
bragte

bragte os din Bære. Vor Bød og Pris, vor Tak
modtag, Dit Naad velsignede være! Hor, Her-
der! Hor vor Bøn: Til kommer Dag saa skøn,
Som visse os til Dig, Som leder os til Dig
Vær du vor Gud, vor Fader!

Mandags Morgentaaler om Pligterne.

Jordens, Himlens Gud og Herre! Mandag
seer jeg nu saa skøn. Første Tanke nu skal være
Dig at ofre Tak og Bøn. Lad den Tak ubi mit
Bryst Vække høj og hellig Lyst Til vor For-
pligt at adlyde: Ero, elsk Gud og Næsten
fryd! Gud! virk stadigt i vor Bryst Ev-
lig, forig Gavnelyst! Lad mig leve dig til Ere!
Da vil du mig naadig være. Jeg henstiller i
din Haand Alt mit Vel, Legem og Aand.
Til sandt Held min Tid henstøde, Gud! mit
Bøn du ej forstøde!

O! hvor rolig sov jeg! hvor glad og styr-
ket opvaagnede jeg! Det er en Birkning
af din grændselose Naade, bedste himmel-
ske Fader! derfor skal min Siels første
Tanke med Tak stige til Dig; derfor skal
mit

mit Legems første Bevegelse være at bese
mig ned i Stovet, med dyb Ydmyghed,
for din Trone; med Takfange og Til-
bedesfuld Bøn til Dig, al gode Fader! Du
beskiede mig naadig fra alle velforkjente
rædselsfulde Farer og Uheld, som kunde
have overfaldet mig, ligesaavel som skeet
er med mange Andre i forbitarne Nattes-
mørke.

Du, o gode Gud! afvendte Farerne
fra vort Huusfolk, vore Bønder, Gran-
der og Landet. Du gav os Lys, Liv og
Glæde; du gav os en ny Dag, nye Kræf-
ter, saa at vi med Tiden, vore Kræfters
og Dine gode Gavers rigtige og gode An-
vendelse, kunne finde Lejlighed til at danne
os for en lykkelig Ewigbed; til at forherlige
Dig og til at bevise vor skyldige Taknem-
melighed imod Dig, ved baraktig Lydighed
imod Dig.

Men, o! hertil føle vi os med vore
egne Kræfter for svage. Tak skee Dig,
naadefulde Gud! Du har i Din Bøn, ved
din Naad, forsikret os om din naadefulde,
kræftige Naads Medvirkning hertil! O!
lad Din gode Naad give vor Forstand de
nødvendige Erindringer om hvad vi tethvert

70
Tilfælde have at gjøre og foretage os! Lad os daglig tiltage i Visdom, Dyd og Gudsfrugt! Lad vore Beskræbelsers efter at befordre vor Sjæls vel, blive velsignede af Dig, o Gud!

Lad os aldrig forglemme at udbille og forædle vore Sjæle-Evner ved stedse at oplyse Forstanden med alle Slags nyttige Kundskaber; ved stedse at skjærpe Dømmekraften med egen flittig Eftertanke og Overveielse; at give vel agr paa os selv og de Ting, som omgive os, saa at vi kan rigtigt lære at indse Tingens Sammenhæng, Folger, Nytte og Skade; ved altid at rette og bøje vor Villie allene efter Guds ene, vise, gode og saliggjørende Villie! Lad os bruge vore Sandser vel, idelig staae de aabne til at imodtage de gode, salige Indtryk; de herlige Kundskaber; de rene Glæder, som Religionen og Guds skønne Natur meddeler os; og lad os aldrig misbruge vore Sandser, et heller henvende dem til syndige Gjenstande, hvorved vi kunne blive misledede til sandfælske Forsvæbelsers. Lad os bruge Indbildningskraften vel ved rigtige Forestillinger om Gud, Religion og Guds skønne

71
skønne Natur; ved oprigtig at prise og tilbede Dig Gud! Lad os styrke Sukommeskæftningen ved ofte igentagne Underviisninger og gode Bogers Læsning, forenet med en stille, fladig Opmærksomhed! og lad os anvende vor Opfindelses-evne til allehaande for Staten nyttige og velgjørende Opfindelser! Lad vor Samvittighed, skæbnesom vore Lyster, Tilbejeligheder og Lidensaber faae deres rette Styrelse af din Land, o Gud! af din Religions og Fornuftens Forskrifter. O, Gud! opvæk hos os en bestandig Afly for Mistillid og Belløstiens Feil: Dødselighed, Umaaadelighed og Letindtighed! Bevar os fra Hofmodsfæll: Brede, Misundelse og Henværthighed! Bevar os fra Sjerrighedsfæll: Egennytte, Uretfærdighed og Ubarmhertighed! Opvældertimod alt mere og mere en sand, levende kristen Tro i vore Sjæle! Formeer alle kristelige Dyder hos os: Nærslighed, Barmhertighed, Nøjsomhed, Glæde over Andres Vel, Udmæththed, Lærlighed, Forsømtlighed, Laalmod, Trostid og Gudhengivenhed! Lad os bære en ret Domsorg for vort Legeme! Bevar os fra at svække vort Legeme

Legemet ved uimædellig Nydelse af Næring, midlerne; ved Dovenkab, Lediggang og Utugt; ved et over Stræfsterne stigende Arbejde; ved Uforsigtighed, Lidelighed, Uførbælsel og sundtæe Forslystelser! Disse Laster pleje ikke sjelden medføre sig Ulykke, ja endogsaa Døden og en ulykkelig, sorgelig Endelighed. For at undgaad dette, lad os da heller styrke Legemet ved Maadethed i Mad og Drikke, i Arbejde, Hvile, Sovn og Forslystelser; ved en værdig, lykkelig og anstændig Leveemaade, saa at vi kunne bevare en sund Sjæl i et sundt Legeme. Lad os ved Betænkelse, Forsigtighed, Forsigtighed, Ild, Vindstæthed og Sparfomhed befordre vor tiænelige Betsfærd! Lad os aldrig være misfornøiede med det Gode, Gud lader komme af vore lovlige Betsfælsel; og lad Ulykkes og Sjælligheds forte Last aldrig besmitte og vanære vore Sjæle! Lad os takke Dig, o Gud! ligesaa inderligt for fattige som for velhavende Naar; for Modgang som for Medgang; for ubliide som for blide Dage; for Sorg og Sygdom som for Glæde og Sundhed! Lad os elske, ære, gavne og Glæde vore Medmennesker!

Styrk

23

Styrk os, o Gud! til at opfylde de Højagtelses, Kjærligheds, Taknemmeligheds og Lydigheds Pligter, som vi skyde vor Forældre, Lærere, Venner og Bekjendte! Lad os være godgjørende mod Trængende, Kjærlige, meelidende, onne og gode mod Dørene! Herre! lad ingen forsøe os til at synde! giv selv os Naade til at imodstaad Forsøerne! lad aldrig lastefulde Menneskers smigrende Død og foræggelige Løfter indtage, henrive og forlede os til Synd og Laster! Hjælp os, o Gud! derimod til stædse at give agt paa de vise, retfærdige og dydige Menneskers Forhold, at vi stædse af dem kunne lære at blive vise, gode, gudfrygtige og lykkelige Mennesker! Men for alting, o Gud! styrk os ved din Naad, hjælp os ved din Naade, at vi i alle Livets Optrin holde os Din Guds og vor Herres og Frelseres Jesu Christi lykfsaliggjørende Lære efterrettelig og stædse lægge Vind paa at efterfolae Dem hellige og skyldfrie Forhold!

Frygte Gud, ære Kongen, alle Breddene, vore Medmennesker, saa vi af Din Naade usorfskyldt kunde erholde Menneskets sande Lykfsalighed, som er:

er: den glade Medvoldenhed om at have op-
 foldt vore Pligter; Samvittighedens Fred,
 Sjælens Holighed; den blide Forsikkring om
 Guds Velbehag i Kristi; den sandefulde For-
 visning om den af Kristi os forjente evige
 Lyksalighed paa hin Side Graven. Giv os al-
 le i Dag og altid at stræbe efter det evige Veld!
 Lad daglig alt mere og mere de Barmhjer-
 tige oplyste, de Lasterfulde forbedres, de
 Dydige beskyttes! Giv de Lidende Taal-
 modighed; de Ulykkelige Blijfsomhed!
 Giv enhver Nøjsomhed med sin Stand!
 Giv Regenterne Forskandighed og Mild-
 hed! giv Underkættene Lydighed! giv
 Kæmpeslægtene Visdom! giv Tilhøve-
 ne Tærvillighed! giv Bonden og Haand-
 værteren Lust og Kraft til Plud og Arbej-
 dsomhed! Bevær Kongen og alle Landets
 Fædbyggere! Din du finder det tjenligt for
 os, da bevær os af Raade fra Hungers
 Nød, smittsomme Syger, vde Lid,
 Ildbrand, Tyvhaand, Krigsluene og
 andre ulykkelige Hændelser!

O, al verdens Gud! giv vore Bøn-
 ner bli faderlige Tilfæld! og styrk os til
 at leve lykkelige, saa kunne vi ogsaa dse
 rolige, veltilfred, og i Evigheden sole os
 evig

evig ubeskrivelig lyksalige ved vor Herre
 og Frelser Jesum Kristum alene! Her
 os af Naade, Gader vor! du, som er i
 Himmeleu ic.

Tankesprog.

Du skal elske Herren din Gud af gan-
 dske Hjerter, gan- dske Sjæle og gan- dske Sind,
 og din Næste li-
 gesom dig selv; giv det, saa skal du leve blive
 lykkelige), 5 Mos. 6, 5. Luc: 10, 27, 28.

Elsker eders Fiender (Fornærmere)! Giv
 eet vel imod dem, som have eder! Bønner dem
 godt, som ønske ondt over eder; og beder for dem,
 som gjøre eder fortærd! Fordømmer ikke, saa
 skulle og I ikke fordommes. Tilgiv et, saa skal
 og eder tilgives. Givet, saa skal og eder gives.
 Luc: 6, 27, 30, 38.

Hold dem, der søge et usædvanligt Liv, og
 som vandre (tanke og gjøre) efter Herrens Lov! Ps.
 119, 1. Min Soul ikke maas digse Tankesprog vi-
 ge fra dine Sjæle! Du bevær Raad og Klog-
 skab, det er Liv (Lyksalighed) for din Sjæl, og
 et Skjætte om din Hals. Ordsp. 3, 21. Anvender i
 samme Hensigt eders mueligste Flid, og udviser i
 eders Tro Bestandighed; men i Bestandighed Klog-
 skab; men i Klogskab Afhold; men i Afhold
 Taalmodighed; men i Taalmodighed Gudofrygt;
 mex

men i Guds frygt Broderkjærlighed, og i Broder-
 Nærighed almindelig Kjærlighed til Alle. Thi
 naar alle saadant findes hos eder, og er i god
 Tilværelse, saa vider det sig, at vor Herrens Jesu
 Kristi Gjernelse (og Rundskaab) ikke lader eder
 blive arbedsløse eller ufrygtbare. 2 Petr. 1, 5, &c.

I dit Ansigtss Sved skal du eds dit Dred
 1 Mos. 3, 29.

Mandags Morgensang.

Wels: Af Højseden opreunden er vi.

Herre! hjælp mig, at jeg med Fid I Dag og
 af min Levetid Maa stræbe dig at takke! Jeg
 let af gandske Sjæl attraaer, Gudskjænde jeg
 idet kun formaaer, Mit Nød dog ikke forkleda
 Færel! Fader! Jeg anraaber Dig og haas
 her Wærlig Smæle, At mit Leevner dig kan byrke.

2. Det Kald, jeg har i Livet her, Og hvad
 min Næste gaavnligt er, Det skal min Glæds
 være. Jeg stienigen vil egge det, Og fremme
 Sandhed, obe Ret, Og viede til Guds Tæ-
 Wlig bør, Mig skal Ingenfunde Gaa af
 Minde: Jeg hermeder Leve skal for Ewigheden.

3. O! lad Enhver, hvis Kjærlighed Her
 fremmer min Syfsalighed, Af dig velsigner blive!

Det

Det hele Jolt, min store Slægt Jeg i din Al-
 magts Bæretage Vil denlig overgive. Med
 gang, Blodgang, Hvad du sender, Alt du
 vander Do til Bedste. Al vor Lid til dig vi
 fæste.

Mandags Aftenanfør

om Guds Forsyn. Alt det Gud gjør er
 vilt, er godt.

Nu Mandag sees igjen et Ite til sin Ende, Lev
 ej, min Sjæl! din Tak til Himlens Gud opsende!
 I al sin Gjærning er Gud, Herren god og vilt.
 Usporlig er hans Vej for Dodeliges Dje: Ders
 for, o Menneske! skal du din Gud opboje, Og
 Alt, hvad Mande har, forkynde Herrens Pris!

Saa see vi da den første Arbejdsdag i Ugen
 spinde. Evige, gode Fader! dig synges
 Lov af dine fornufteige Skabningers glade
 Slaver! og under de Dig, o Gud! vær-
 dige, anseendige, dybeste Højaatelses og
 Taknemmeligheds Tølelser; takkende er-
 kjende vi din Fadergodhed: de utallige Bet-
 gjærninger, Glæder og Held, som Din
 Faderhaand udfroede blandt alle dine le-
 vende

nende Slabninger paa Din hele Jord. O
 Gud! sender du det tjentligt for os, da
 skænkes os endnu flere saadanne glade Uger
 Dage. Ja, gode Fader! det er Din høj-
 este Glæde stedse at give os Stavets Son-
 nar Fryd, naar de kunns vilde taale og ret
 anvende den til deres evige Vel. Kunns da
 lader du dem sole Sorgens og Lidelsernes
 tvourige Bitterheder, naar du paa ingen
 anden mildere Maade kan overbevise fej-
 lende Slabninger om deres Misbrug af
 deres Liv og dine Gaver. Eller, naar du
 vil vise til den Dydige Kolligjorelse: at
 du, saavel i Lidelser som i Glæder, er
 Fader og største Belgjærer for os; eller,
 naar du vil lære dine tænkende Slabnin-
 ger, paa fornuftig Maade, at bruge disse
 jordiske Ting som Redskaber til at befordre
 og faae Medbrøders Vel og evige Held.

Du, vor Gud! Nemhedsens go-
 de Fader! Du arbejder idelig for at anskaffe
 os Dine Børn Glæde. Du glæder Dig
 inderlig, naar du ser ved paa Jorden
 sa selv der, at det gaar dine Slabninger
 vel. Hver Dag har Din Godhed, o Gud!
 været, og er, nu over os. Alle Foran-
 dinger, alle Omvæxlinger, efter Din Vil-
 le

le, o Gud! ere skete, og skee til vort evi-
 ge Bøstie. Ogsaa maald du, o Gud! ud-
 breder Streek og Ulykke over Jorden; ogsaa
 dette skee til vort Bøstie. Den højeste,
 den bestandigste Smerte er ligesaa umuelig
 som den højeste, den bestandigste Glæde.
 Denne Forandring har sine visse herlige
 Fordele. Skulle vi vort hele Liv igjennem
 nyde en uafbrudt Glæde, saa vil vi snart
 blive stolte, blive Overmodige, blive Gud-
 uldige, og saaledes blive evig ulykkelige.
 Skulle vi henleve vor Tid under bestandig
 vedholdende Lidelser og Smertes, saa
 kunne vi blive mismodige, nedslagne, eller
 Wantro, eller endogsaa forhærdede, og
 som saadanne uskikkelde til Saligheden.
 Altsaa prise vi inderlig Dig, vor gode
 himmelske Fader! ogsaa for denne Din
 Belgjæring for Sorg saavel som for Glæ-
 der. Dvildne du, o Gud! vore Bestre-
 beller i alle Tilfælde, saavel i Lykke som
 Ulykke at vandre værdig efter vort Skalb og
 det skønne salige Udødeligheds Haab.
 Saalænge vi vandre i dette jordiske Liv,
 ere vi meger usfuldkomne, er Syndigheden
 os stedse vedhængende, saa at Skamsfuld-
 hed og Anger over vore Synder altid maae

og betage og nedbøje og mildnede ved Tan-
ken om din Mildhed og Barmhertighed,
værelse og Hellighed. Gud! med in-
derlig Fortrydelse erkjende vi os som Fej-
lendes; vedberret ogsaa denne Dag at have
begaart mange Fejl. Lær os hvort vort
Fejltrin at handle forsigtigere i de kom-
mende Ugers Beredagel. Da naadefulde
Fader! tilgiv os de Fejl vi i Dag have be-
gaaet imod din Villie! Ja, Tak for Dig,
Du har selv alvet os den blide Forsikring om
uforskyldt Synds Tilgivelse alleve i Jesu
Fortjeneste, naar vi tillidsfulde bede til
Dig, og stræbe at gjøre vort Liv sanddydigt
som muligt. Tak for Dig, Gud! for
denne din høje Gæst! Beroliget med denne
høje Trostende overgive vi os nu til den
vedrøgende Mægters.

Gud! see af Naade ned til os Alle i
Mørket slumrende! stavel til Hynden i
Hyften som til Kongen i Walladset. Lad
os Alle, om det er os fremt, glade igjen
opvaagne!

Da endelst: giv os ved din Naade
her paa Jorden at leve saaledes, at, naar
engang Din Rødem byder, vi da roeltge
maatte indslumre i Dødens Sedn, og
glade

glade opvaagne i en lykkelig Evighed! Her
os, Fader vor! ic.

Lantefprog.

Jeg er Gud og ingra ydermere; en Gud, hvis
Lige er ingenstedes; som danner Lofet og Staber
Mægters; som giver Fred og Staber Møllen. Jeg
er Herren, som gjør alle disse Ting. Ef. 46, 9.
45, 7. Jesus sagde i Dønnen til sin blammelste
Fader: Alt, hvad der er mit, er ogsaa Dit, og
hvad der er Dit, er ogsaa mit, og ved dem vor-
der jeg forherliget. Joh: 17, 10. Du og har
fortruet ham Magt over den hele Menneskagt, at
han maa give alle dem, Du skænker ham, det
evige Liv. Joh: 17, 2. Min Fader virker uden
Opfer (ved de staber Tinges Beskyrelse i Verden til
Lykkeligbed), og jeg virker ogsaa. Joh: 5, 17.
Hvo, som adlyder min Lære og følger Tro til
ham, som mig udsendte, haver det evige Liv.
Joh: 5. Lykkelige ere I, som nu græde (under
mangehaande Forsølgelser); thi I skulle nok kom-
me til at lee (faae Ualsedning til at glæde eder, naar
Liv kommer). Luc: 6, 21. Verden skal glæde
sig; I skulle være bedrøvede; men jeg vil see eder
igjens eders Hjerter skulle glæde sig; og ingen
skal

Skal tage eders Bløde fra eder. Joh: 16, 20-22.
 Alt dette vilker kærstelig den ene og samme
 (Gud) Mand, som uddeler (Naadegaver) til en-
 hver i Besynderlig, efter som han vil. 1 Cor:
 12, 11.

Mandags Aftenfang.

Synges som: Hvo skun lader Herren raade.

Godt jeg ej indsaae her i Live, Skal Evighed
 forklare mig; Der skal det viis og godt mig
 blive, Godt mørkt og tungt her syntes mig; Der
 skal min Naad med Tak og Pris Veljende:
 Jun min Gud er viis.

2. Der staaer jeg for hans Wres Trone Og
 Ruor ham mit Liv, min Gud, Og taler ham
 med Jabelstone. For han min Synd har stættet
 ud, Og med mig alle Englechor Iflomme:
 han, kun han er stor.

3. Der skal jeg da blandt Englefare, Som
 de i største Roenighed staae. O! jeg saa lykkelig
 skal være: Blandt Fromme evig from at gaae;
 Der bliver altid deres Fred, Min Fred, mit
 Liv, min Salighed.

4. Godt er Alt det, jeg her maa høre. Ne-
 gte mod den Herlighed, Som aabenbar paa
 mig

mig skal være I Evighedens Evighed? Hvad
 er, hvad er dog al min Døe? Med Jesum, som
 han er at see?

Sirsdags Morgentanker om sand Kristusdom.

For Tirsdags første Gjærning være, For Gud
 at takke, prise, ære: Saa syngte Himle og vore
 Jord: For Gud er viis og god og stor, Han
 bad Alt, Alt at være; Og godt og herligt stod
 det da, Den evig store Jehova Tilhører Pris
 og Ære.

Alt taler det opruntrende og trøstende til
 Mennesket, og minder os om dit Gode sind
 og din store Kjærlighed mod os. Endnu
 kalder du os til en ny Dag; endnu lader
 du os fremtræde som Livets Indlinge paa
 Verdens Skueplads; endnu giver du os
 den dyrebare Tid, for at forberede os til
 Evigheden; endnu høre vi din kærslige
 Stemme at kalde os til din Søns Jesu
 Kristi værdige Undersaatter i hans Rige.
 Her tilbyder du os endnu ved din Sandheds
 Kraft at staae fra Dyd til Dyd, for derved
 at blive lykkelige.

C

D!

Di hvilke glade Selsker maate der opleve i vor Siel ved Tanken om, at du, vor evige gode Fader! har befriet os fra din Voldenhed, de tunke og forvirrede Forestillinger, som fordom omraagede Menneſkehedens beres Nægtensfjætte; derimod har du, al Mandens Gud! behaget ved din Søn Jesum at nedslæde og give os din himmelske, høje, skjønne og guddommelige Lære, der giver os de reusste, lysfeste og ædleste Begreber om dig, o Gud! om os selv, vore Pligter og vor Beslemmelse, hvis Efterlevelse bortskærner det mørke og tungsindige Bæsen, og opfylder Sielen med en jevn, varig Tilfredshed og Glæde. Pris være dig, vor Gud! som gav os dette Held!

Med Hensyn heril, for at sætte os i stadig Virksomhed efter Skriftdommens Gandsfærlager, lod du, o gode Gud! os ved din Daab optage til din Sønns Jesu Kristi Samfund; vi tilsoor dig vor Trostøb og lovede redelig at skæle Lasterne, og alvorlig og stadig stræbe at gjøre efter Jesu Gud. Vi bekræftede dette vort glouze Lovte med Hjerter, Mund og Haand. I din Tempel og Helligdom horte vi dig tale

tale til os dit guddommelige, helligt og kraftfulde Ord; dets Guddomskraft rørte, bevægede og opmuntrede os, og satte Andagtens, Troens og Kjærlighedens hellige Lier i Bevægelse, og opflammede de bedste Forsætter til Synds Afky og Kjærligheds Adbtøning mod Gud og Menneſkene. Disse salige Selsker og stadige hellige Forsætter vilde du, o Gud! ensam mere naadlig vedligeholde, fremme og bekræfte i vore Sjæle, ved at forelægge os den salige Forsplætning: ofte at indfænde os ved dit Naadebord og Jesu Mindeetaalstid, hvor vi saa ofte høstidelig og taknemmelig erindrede Jesu Lidelse, Død og det beras flydende Held for Menneſkehedens sande Kristne.

Men vandrede vi ogsaa som det sommer sig for sande Kristne? Være vi ikke blot Ravnet Kristen uden Nytte, og uden at vife det i Sjærlingen?

Jo! Gud bedre os saasandt! desværre alt formæget bebræder os her vor egen Samvittighed: at Lasterens Svermeri, Lidenskabernes Bæufka, Jordens vilde og utilladelige Glæder forførte os til at glemme vor Daabes Page, vore Pligter og dit Guddoms Ord, o Gud, som vi horte.

D! tilgiv os, al Naadens Gud! du, som
 skær af vor Daad og bestemmer den.

D, du Gud! som vil, at alle Menne-
 sker skal blive salig og komme til Sandheds
 Erkendelse; du, som kaldte os til din
 Søn Jesu Kristi Digt, du Allmægtige!
 hjælp vor Svaghed! duglve Tro og Særskel-
 ser til heretter i Jesu Tro stadig og trolig
 at gaae frem, og ove enhver hellig Digt,
 som min Fæller bod mig, og ikkun følge
 ham allene i Liv og Død!

Uden dig, o Herre! formaae vi intet
 at gjøre. Hjælp os derfor, o Gud! til at
 lægge Bind paa en sand Kristendom!
 hjælp os stedse til at forholde os vel, ret-
 skaffent og dydigt! hjælp os til at være
 troe i vort jordiske Stald! til at indrette
 vore Ting med Fornuft og Overlæg! til at
 gjøre godt med alle de Mennesker, vi have
 at befille med! til at gjøre godt endog imod
 Dyrne!

Ja, hjælp os, o Gud! stedse at til-
 tage i Vidde, Dyd og Gudsfrøst, saa
 kunne vi i Livets Ende saa glade sege Tor-
 den til sidste Karvel! saa frimodigen ved
 Døden overgaae til Evigheden, og da føle
 os fuldekommen evige, usigelig lykkelige
 allene

allene ved vor Herres Jesu Kristi Fortje-
 neste. Gud! bevare Kongen, Landet og
 os alle! Hor os Fader vor! 26.

Tankesprog.

Lysfalg er det Menneske, som finder Vidde, som
 opgraver Forsand; thi her er bedre Værelse end Guld,
 og bedre Udbytte end Gulv. Intet af Alt, hvad en
 kan ønske (dig) er at ligne ved dem. Ordsp: 3, 13^a
 16. Jesus sagde i Bønne til sin Fader: "De
 Herdomme, som du meddeelte mig, har jeg over-
 leveret dem, og de have antaget dem, og oprigtig
 erkjendt, at jeg er udgangen fra dig, og de troe,
 at du har sendt mig. Joh: 17, 8.

I være for dumd formørkede; men nu ere I
 oplyste af Herren. Vandrer derfor som Oplyste;
 thi Oplysnings Frugt viser sig i Godhed, Ret-
 skaffenhed og Sandhed. Eph: 5, 8, 9.

Sirsdags Morgensang.

Vel: Kom, Gud! Skaber! o Helligaand!

Du, Skaber! elsker Mennesket, Du fader,
 græder, troster det; Ja, Fader vor! i Him-
 merig, Du vil oplyste os til dig.

2. Du skaber Lyg i vor Forstand: Du tænker vore Hjertes an Med Kjærlighed til Godt og Det, Og styrker til at gøre det.

3. Og ene den lyfsaliger, Som kjender dig, og har dig kjær: Hans Liv er blide, hans Død er Fred, Hans Evigheder Salighed.

3. Velsign os Gud! velsign os Gud! Dit Candsheds Død lad bredes ud, Utvilmnaae kjende, elste dig, Og vorde god og lyfselig.

Lirsdags Aftentanfer om Guds Naade.

Lad ske dig, Gud, nu Tirsdag glad jeg Ender, Din Fryd er glade os at see: Et naadigt Blik du til vor Jord nedsender, Og stærk forsoinder al vor Dæ. Derfor vor Sjæl sig skal ved dig, o Fader! fryde, Og til din Godheds Pris i hel- lig Lad udbrøde.

En Tirsdag er nu tuden ende, min gode Gud! men din Naade er endnu ikke ende. Solen bortvender sig fra os; men dit Hje er endnu henvendt til os. Duertogensheds borte med din Naade fra nogen af dine Slabninger. D, hvor let er ikke Dagens Byrde! o, hvor ring er ikke ogsaa Naaten
ved

ved dig! Ja! hvad enten vi vaage, eller sove, saa bortfjerner dit Alting omgibende Forsyn fra os, alle af os udfjendte og vel- fortjente Farer og Uheld.

Lad for din Naade Dagen igjennem! Lad for hver en Velgjerning, du af din Fadergodhed lod udflyde til os alle! Lad for enhver ved dig af os udfjendte god Hand- ling!

Na henvender vor Sjæl sig i Jesu Navn til dig, o Gud! med Anger over vore Sjæl, og med Tillidsfuld Bon til dig! Du kjender alle vore Felttrin

D, mit kunde dig, o Gud! over os for Jesu Fortjeneste! Det skal du i Naade til os, o Fader! vi ved du hører os! D! hvor glade kunne vi derfor ende denne Dag med den roliggjørende Tanke om dit evige Velbehag!

Fader! omgib nu vor Seng og vor Hytte med dit Forsyns Vagt! Lyg at hvile den, som du beskytter; ved dig ind- slumre vi i Sovnen saa rolige; ved dig op- vaagne vi tuden saa glade.

D! lad din naadige Allgødheds Bære- lægt overstrygge og betrygge Bygden, Stæderne, Landene, Konge og Konge- flægt,

flægt, vore Slægter og alle gode Bønner
 storm og nær; og om der skulle findes no-
 gen, som af Redelighed fornærmte os med
 onde Tankter, Hensigter, Ord og Hand-
 linger, saa bede vi ogsaa for ham om din
 Naade, forsaavidt det stemmer overens
 med din Vilddom, da lad alle Jordens
 Debatte Blode Sundhed, Fred og Ro!

I disse Dage og ydmyge Begjærin-
 ger til dig, o Fader! for vore Måblevende
 falde vi nu saa rolig i Sovn. Vor sidste
 Tankte i denne Aften er til dig. Lad saa
 i Nat møde os, hvad der vil, saa ere vi
 fast forstærkede om, at du naadig bortsejner
 alt velskilt Døds fra os. Lat lad end
 ogsaa Døden henfalde hvem af os du vil,
 efter din Villavelse, os skal, os hvor den
 ikke forstrække! Herud da, Fader! naar
 du finder det bedst sjælligt for os, vor ulyk-
 delige Mand! den er, den bliver, den over-
 gives nu og altid i dine Velsørgende Fader-
 hænder! Vor Fader, du som er i Him-
 melen! &c.

Sankesprog.

Herren kom ned i en Sky, og hos Mose, kaldte
 sig

sig ved Naavn og gik forbi ham og raabte: Jehoval
 Jehoval (Herren, Herren) er en barmhjertig
 og naadig Gud, langmodig og af megen Misfand-
 hed og Sandhed, som besidder Misfandhed indtil
 tusinde Led; som tilgiver Misgjerninger, Over-
 trædelser og Synder; men, som ikke altid bærer
 over, men hjemsejere Hedrons Gudskab paa Vorn
 og Vornborn i tredje og fjerde Led. 2 Mos: 34,
 6, 7. Forlad dig af gudske Hjerte paa Herren;
 men sat ikke Lid til din egen Mogenskab! Despr: 3,
 5. Gud! du være mig naadig efter din Misfand-
 hed, du lade mine store Overtrædelser være udset-
 tede efter din store Barmhjertighed! Ps: 51, 3.
 Velskiltige ere de, som sørge (over deres Synder);
 thi de skulle vækkes. Math: 5, 4. Herren for-
 stævede Mose: Seg vil være naadig, den som jeg
 vorder naadig, og forbarne mig over den, hvil-
 ken jeg forbarner mig over. 2 Mos: 32, 19.
 Rom: 9, 15.

Tirsdags Aftensang.

Mit Hjerte dig, du Sjæle Brud! &c.

Tirsdags Nat sunder til, Gud! Lat og
 Von jeg vil Til dig ydmyg frembære, Den til
 Velsag dig være! Først har du mig her Lidet,
 Saa Brød og Smadhed givet.

2. Da Mennesket du saae Forledt til Sønd,
Død gaar, Da Mødte dig omspandte. Din
Søn til os du sendte: Ved hans Død, Liv og
Lære Vi nu forløste ere.

3. Da Mennesket du saae Endnu for svagt
at gaar Frem til det Held, den Ære, Som
vi af Jesu Lære, Da os din Aand du giver,
Som Tro og Dyd opløser.

4. Din store Kjærlighed Skee Tal i Evig-
hed! Du i min Sjæl optændte Din Kjærlig-
hed, den brændte I Tro, i Haab og Dyder,
Lil jeg hos dig mig fryder.

Onsdags Morgentanker om Jesu Læres Barmhertighed og en kristelig Lænestraaende og Wandel.

Bore Dage fare fort, Alle Onsdag sig indfin-
der. Seel! Tiden flyver bort, som fløi den boer
med Vinger. O, hvilken Lænestrom! Den
vil os minde, lære: At Død og Evighed hver
Dag vi nærmer' ere. O, lad os derfor her Saa-
ledes tænke, gjøre, At vi kan glæde os, Og
Gud os salig gjøre!

Onsdagens Dagglimt iler os Igen imøde,
Seel! Hvilketiden forlod os, atter træde vi
ind

ind i Vidten af Ugens Dage. O, hvor
godt stude vi os skulde ved en Dagsom
Smaal! Hævend dig op, vor rette Sjæl!
med inderlig Tal og Hjertel' Gud, til ham,
som led dig nyde denne gode, vederqvæ-
gende Naturs.

Fader! vi alle ere I her, lad derfor
alle finde din Naade! Enhver af os befa-
ler sig under din trygge bevarende Naade.
Lær os alle og enhver af os til det Bed-
ste! Udbred' og ophold du, o Gud!
dit kristelige Religionsfælleskab blandt alle
Jordens Soltefægter.

Kom nu din Naade pagt med os!
Lad din og Jesu Lære bestandig ved din
Aand virke kraftig mod Onsdags Ligt og
Meagel! Lad Synd, lad Haan, lad La-
sterne styrtes fra deres Throne og staae til
Skamme! Lad sand Kristendom, Død
og Gudslyst alt mere og mere fremmes
og virksomgjøres hos os! Lad vor Læne-
maade og hele Wandel være saaledes be-
staaende, at den altid kan beredes og bebage
dig! Tal da ere vi dig behagelige, naar
vi stadig have Alts for Tanden, og idelig
se os at tænke og gjøre efter dine Forskrif-
ter. Have vi i disse forbitarne Ugens Da-

ge været efterladt i at udøve de Kristens
Doms Wikater, vi skulde vor Stand, da
skulde os til at være saa meget mere virksom-
me i de Dage, som vi efter din Villie
maaskee endnu have at opleve førend vi see
denne Liges Ende. O, Gud! milde Ga-
der! lad din bakkige Mand stedse være vor
Beistand, Ledfager, Døster, Styrke og
Hjelp paa vor jordiske Vandringstid, som
hvert Øjeblik fører os alle nærmere hen ud
imod din lange Evtighed, at vi der maatte
engang, befriede fra Jordens Vægt, skue
dig Ansigt til Ansigt trone i evig usigelig
Herlighed! O, at jeg i dette Nu allerede
var hos dig, min Gud! Og hvo kunde da
udsigte min Salighed?

O, Gud! du evighede Kongernes
Konge og Herrernes Herre! lad din algode
Mand lede vor Konge! kron enhver hans
edle Naad med Held!

Vi bede dig, o Gud! saa ydmygt,
saa inderligt: Gee til Kongen og Fol-
kets Vel! Holt i Naade din Varetøgt
over den hele Kongeriget! Vortvend mit
Mindeligt hver reddsom Landeplage fra vore
Fjenderter! Og om din Visdom engang
finder det tjenligt for os, at een, eller flere
af

af disse skulle møde os, da skulde, da lær
du os at imødtage dem med Saakmod i den
saak Overbevisning Nødvendigheden kræ-
ver, at du, o Gud! sommelider man brug
ge disse, som Vidder til at gjøre os op-
mærksomme paa vor Friheds Misbrug,
for derved at kunne lede os til Eftersaak,
Bedring og evigt Held.

Lad Jordens rige Grode trives! Lad
hver stræbsom Naand velsignes! Lad hver
finde sin Gode for sig og Sine! og lad saa
enhver prise dig med en til dig, o Gud!
oploftet skønnsom og forgjert Naand! og hjælp
du os til, at vi retteligt anvende alt det
meget Gode, vi faae af Dig!

O! du, hvis Naand aldrig sukker
sig til for velsjorende Gavnildhed, giv
enhver, som hunger, det daglige Brod!
Styrk enhver, som sukker under Smer-
terne! og staag Alle ble i deres Nød! Du
vise, gode og store Gud! velsign os og ud-
bred dine rige Velsignelser over din hele
Jord! Hor os, Gader vor! ic.

Sankeprog.

De Viser Læber udstøve nyttig Kundskab; men
de

de Bønyttiges Hjerte er ikke fast. Drøsp: 15, 7.
 Jeg haver andre Saar (Gullesvæter), som ikke
 høre til denne Stille (som ikke nedstamme fra Abra-
 ham); ogsaa dem maa jeg føre Jib, og de skulle
 høre min Røst (min Lære), saa at der bliver een
 Hjerd (d: e: Jesu Tilbeder) og een Herde (d: e:
 Jesu, som vil gjøre Alle salige). Joh: 10, 16.
 Hvo, som troer paa mig (antager og følger min
 Lære), haver det evige Liv (er evig lykkelig).
 Joh: 6, 47. Salige ere de, der høre et reens
 Hjerte (ubesmitet af onde Lyster); thi de skulle see
 Gud (komme i nær Samfund med Gud). Matth: 5.

Onsdags Morgensang.

Mel: Du vel an, vor frejs til Medel
 Solens Lys igjen oprinder, Jesu! var min
 Sol og Skjold! Tillidsfuld min Sjæl sig spind-
 ger Op til dig med fast anhold: Et du nu, som
 hidindtil, Naadig mig bevare vil fra al Synd
 og Sorg og Smerte, Som betrove kan mit
 Hjerte.

2. Alt, hvad i mig er dig prise for din Wis-
 dom, Godhed, Magt; Gæst mig stadig at
 udvise Mod din Lære sand Holagt! Ved en
 stadig Tro og Dyd, Visdom, Gæst, vær
 min Fryd! Ydmyg, kærtlig lad mig være,
 Gjøre

Gjøre hver Mand Godt og Væ.

3. Ingen Ting lad mig forsøre Til det, som
 misbærer dig! Ingen Syndelyst jeg gjøre; In-
 gen Ondskab, ingen Evig! Heller end, min
 Skjæl paa Gud! Vær hvo Navn, adhd hans
 Gud! Laalig vær, kered, vaager, freder!
 Nummer du til Held da freder.

4. Hør min Bøn, Gud! evig Høje! Du
 vor Trost, du alt vort Haand, Led os ved dit For-
 sorns Hjel Hør i Mod vor Bøn, vor Naad! Giv
 enhver det tjenligt er, Konge, Land, og hver især
 Jesu Naad og Fred omgive! Alle vi da salig blive.

Onsdags Aftenandagt om Hengivenhed til Gud.

Onsdagen os nu forlader, Dig see Tal, vor
 Gud! vor Fader! Du med os alle mener vel;
 Du ved Livelse og Glæde Vris, god, tro
 os stadig lever Frem til Himlens skønne Held,
 Derfor priser dig vor Sjæl.

Salvdelin af Ugen, tilligemed Dagen,
 fuldende vi nu igjen. Til var den for
 Færet og alt Dødt. O Gud! med en Høns-
 som Andagt og til dig oploftet Sjæl takke
 vi dig! Du bevarer os, du betrygger os,
 naar vi ere i din Haand, under dit almæg-
 lige Forsyns og dette ere vi altid. Gud!
 behøver

forholder da vor Sjel at frygte? D, nei!
 Gud ske Lov! naar du vaager over os,
 naar du ser til os, og dette gjør du altid,
 da leve vi saa rolige, da sove, da suare
 vi saa sødt. Lad saa Soel, lad saa Dag
 henfæe og bortvinde. Tal om der endog
 saa paa Rydens Himmel optraf sig noksont
 saa vedfæfulde Modgangs Støer: om
 der optraadte sig noksont saa fort Klæfser-
 nes Udelz; med den svæffsomste Ojensvæ-
 digheds Serden, der vil sige: om de fleste
 Ubehageligheder: Modgang, Smertter,
 Sorg, Svædom, fattigdom, Foragt og
 Eftertræbelser møde os her paa Jorden,
 saa ere vi fast forstærkede, at alle de Lidelser
 og Sorger, som vi maae gaae igjennem
 her i Verden, ikke komme af en Hændelse;
 ikke heller fra en vred og forvornet Herres
 men fra dig, o Gud! som mener det altid
 saa hjertelig vel med os; fra dig, vor bed-
 ste og elskværdigste Fader! naar du ser, at
 du ikke paa nogen anden Maade kan raane
 os for en lykkelig Evighed. Vor Sjel
 gruer altsaa ikke; vi veed tilbisse, at du,
 vor Gud! er visdom og Meekhed;
 at du med Visdom, med Godhed, med
 Styre ordner, opholder og styre alle Ting
 saavel som

saavel som oafaa de her i Verden modende
 blide eller ublide Stjebner til evigt Held.
 D, Gud! lad os overalt tænke paa din
 Forsorg med Taknemmelighed og Tro i vor
 Sjel! Stænk os Svage Saalmodighed
 og Velvillighed til at finde os i dine altid
 vilse og klærlige, standt for os nu dunkle
 Kæfser; herudi lad os aldrig savne Kærlig-
 heds, Fortrolighed og Hengivenhed til
 dig! og lad Troen paa din Son, din Naad;
 Religion, og Haabet om et saligere Liv;
 som et Lys, opklare Dunkeligheden i vor Sjel
 om dine Kæfser! og giv os Visdom og
 Naade til at beegte os af dine Kæfser ef-
 ter din velgjørende Henfæet! Lad os aldrig
 henfalde til Utaalighed og Misnoie derim-
 der! Al! du, o Gud! agter paa Alt;
 Fader i Himmelen! lad os aldrig forglem-
 me dette! Lad det falde os ind, naar
 Modløshed og Tungstundighed nedtrykker
 det saarede Herte! D Gud! -gør det med
 vort Liv, vore Glæder og Sorger, som
 det bedst behager dig! Saa være da alt
 vort Vel overgivet i dine Hænder! Fader i
 ske ikke min, men din Villie! Jeg vil
 hulle i dit Skid og ikke frygte for noget
 Dndt. Den mørke Nat er os altsaa ikke
 fæl.

fæl. O, nei! Gud ske Lov! du kalder os ved den meget mere til Hvile. Jaa! til da nu, vor rætte Sjæl med opløstet Sæl til vor himmelske Fader! Han gav os Brød, han gav os Fred, han gav os mere end vi selv veed og her kan opregne.

O! at vi ikkun havde oplevet denne halve Uge, denne og alle vore Levedage, til Nytte til Guds Velbehag!

O, forbarmende Gud! hvor vor Bøn: Tilgiv de Feil, vi i Dag have begaaet mod din Vilje! Tilgiv os for din elskte Søn! Tilgiv os for hans Skyld, som led og døde for os! Betsignet være dette hvide Jesu Navn! I Tillid til din Gnaade, i din Gans Jesu Fortjeneste søve vi saa rolige, staae vi op i Aften saa glade og leve dig, o Gud! til Eere.

Skulde saa efter Guds Visdom vort Endelig indfalde; skulde nogen af os doe forend Aften's Ende, velant! da som du, vor Gud! byder det. Du vil da ikkun haue sine salde Tilbedere hjem til dig. Gravens Kal kalder ikke bestandig indhulle vort Begjæns Sløv. Engang kal vort Leegam i Aften forener med Sjelen fremgaae for Klæret af Gravens Sjælle, naar vor Je-
sus

sus Stemme lyder: "Staaer op, I Døde! og kommer for Dommen!"

Men finder du, vor Gud! det endme kjenligt for os, at opvaagne og see paany Dagens Lyd fremgaae: vi saa lad os finde os lyrlæde ved en rolle Hvile! Og saaledes overgibe vi os nu trygge og rolle i Haand og Tillid til dig, vor Gud! i Guds Bøn med den inderligste ydmynde Bøn til dig, vor Gud! for os selv og alle vore Medmenneker, at alle og ender af vore kære Medbrødre maatte søve i Herrens Fred, maatte finde din rige Barmhertighed, maatte ligesom føle din naadige Nærverelse; at alt hvad du gav os til Livets Glæder maatte være anbefalet din naadige og bevogtende Beskyttelse! Herre! du, som giver os alt det, som er kjenligt, hør os, Guds her! ic.

Lankeespog.

Herren siger: til denne vil jeg see, til den Elendige, og til den, som haaber en sanderebrudt Naad (brodner over Synden), og som er forfædet for mine Ord. Ef. 66. 2. Geel saligt er det

D 2

Min

Menneske, som Gud straffer; derfor skal du ikke foragte den Almægtiges Tugtelse. Han gjør Smerte og forbinder; han saaregjør, og hans Hænder læge. Job: 5, 17, 18. Skulle vi alle ne tage imod det Gode af Gud, og ikke tage imod det Onde? Job: 2, 10. Jeg veed min Frelser lever. Naar denne min Hud er afsplet, skal jeg dog beskue ham af dette mit Ajsod, og jeg skal see ham med disse mine Øine. Job: 19, 25-27. Jeg ynkes inderliggen over Folket. Marc: 8, 2. Jeg lever, og I skulle leve. Joh: 14, 19. Forfærdes ikke! troer paa Gud og troer paa mig, siger Jesus. Joh: 14, 1. Efterdi I ere Vorn, haver Gud udsendt sin Sønns Mand i eders Hjerter, som raade Abba, Fader! Gal: 4, 6.

Onsdags Aftensang.

Hvo ickun lader Herren raade, Og til ham sætter al sin Lid, Han skal erfare trofast Raade og mægtig Hjælp i Nødens Tid. Hvo al sin Lid til Himlen slaar, Hans Huus paa sandig Grund ei svaar.

2. Gud skender hvad dit Vel kan fremme; Naar Sorg og Fryd er bedst, han veed: Vil du kun ei din Pligt forglemme: Uholleff Tro,
Zaalms.

Zaalmodighed, Saa kommer han før du det seer Og Godheds Følge dig beteer.

3. Veed kun og følg hvad Gud dig byder! Vær i dit Kald vindstibelig, Og tænkt dets Held fra ham tilskyder, Saa seer det ogsaa visse-
selig; Thi Gud har endnu ei forladt Den, som sit Haab paa ham har sat.

Torsdags Morgentanker om hvorledes vi bør bevise vor Tro og Kjærlighed til Gud.

Vi see nu Torsdag at opdage, Iffemme glade, med mig glade: Alnaadens Gud bør evig Pris! Al! naar, min Gud! vil du tillade Min Sang at see paa Anders Bliss? Min Svag-
hed gjør mig skamsuld ved At synge om din Kjærlighed. Jeg er blandt Josu frelse Flok: Gud er min Ven, o! det er nok. Stue, Engle! sæl min Salighed! Og syng saa om Guds Kjærlighed!

O, Gud! himmelske bedste Fader! evig Tak see dig! hvor naadig lod du os i Nat slumre rolig i Søvnens Dvale, under dit altbevarende Forsyn! Hvor naadig op-
vagte du os igjen og lod vore Øjne se en
ny

en Dag, tilligemed din skønne Natue
 smilte til os! Hvor naadig giver du os nu
 at træde fra vor Sang med fornøiede og ved
 dig styrkede Legems og Aands Kræfter!
 Derfor skal nu vore Læber bæres med hellsig
 ge til dig opsendte Lovsange! Uden dig,
 o Gud! kan vi intet gjøre. Sjælv os der-
 for at anvende denne og alle vore Levedage
 vel for Tid og Evighed.

Gud! ved din Aand naadig indblikke
 du og vedligeholde en stadigt Tro og bræn-
 dende Nærslgighed til dig i vore Sjæle,
 og styrk os til stadigt at udvise den i vor
 Tankemaade og i vort Forhold! Lad os
 overalt sege og finde vor heileste Lyk, Gles-
 de, Haab, Trøst og Fornøielse i dig, o
 Gud! og lad os idelig føle en inderlig Lyk
 til at behage dig ved at efterleve dine For-
 skrifter! Styrk os ved din Aands Naade
 til at beivtlige vor Syndelyst, onde Lyster
 og syndige Lidenskaber! Gud bevare os
 fra at indtages af fortærlige Syn-
 der; henvives af onde Bønder; forføres
 af lafsfulde Menneskers forførende onde
 Talemaader og Handlinger! Gud bevare
 os fra at oplade vort Munde med Løder,
 Bønder, uskikkelig Skjæms, losagtlig
 Snak

Snak, Sagn og Bagtalelse! Bevare vore
 Hænder fra alle syndige Foretagender,
 vore Fødder fra at betræde Lasternes flib-
 rige Bane og Ulykfsaligheds Wei! Der-
 med lær du, o Gud! vor Mund med en
 erkjendtlig Aand at prise dig; vore Hæn-
 der at gjøre din Villie; vore Fødder at
 træde i Jesu folgeverdige Fodspor paa Dy-
 dens og Lykfsalighedens Wei!

O, Gud! lad en hellig Jæser, ved
 din Aands Kraft, besjele os, saa at vi
 flebs daglig bestrebe os for at berige og
 forebtle vore Sjæle med nyttige Kundskaber
 og daglig tillagende i Dyd, Retfæd,
 Broder- og Menneskekjerlighed; at vor
 Salnemmelighed, Kjærlighed og Lillid
 til, og Hviagtelse for dig, o Gud! kan
 fremlyse af alle vore Handlinger; at vi
 kunne vinde den velgrundede Tilfredshed,
 som gjør os gladmodige endogsaa under de
 tungeste Provers Omstændigheder; ja,
 flib i Dødstimen; at vi kunne blive mere
 og mere duelige, visere, og bedre skillede
 Mennesker til en evig Lykfsaligheds Modta-
 gelse efter dette Liv! Ikke allene for vor
 Sjæle; men ene og allene for vor Herres og
 Frelsers Jesu Kristi gyldigtendte Forsø-
 ning.

ning. Vi bede for alle som for os selv,
for os, vor Fader! du, som er o: s: v:

Tankeevrog.

Herren siger: jeg vil elske dem, mig elske; og de, mig søge aanle, skal finde mig. Min store Lyst var hos Menneskenes Born. Salige ere de, som holde mine Beie (Bud). Ordspr. 8, 17, 21, 32. Jesus siger: Der som nogen elsker mig, skal han holde mit Ord. Den, som ikke elsker mig, holder ikke mit Ord (min Lære). Joh. 14, 23. Gud er Kjærlighed, og den, som bliver i Kjærlighed, bliver i Gud, og Gud i ham. Den, som elsker Gud, skal ogsaa elske sin Broder. I Joh: 4, 16, 21. Den af Jesu Lære oplyste Fornufts Virkning er: Kjærlighed, Glæde, Fredsommelighed, Langmodighed, Velvillighed, Godgjærenhed, Trofasthed, Sagmodighed, Mænskelighed. Gal: 5, 22.

Torsdags Morgensang.

Mel. Hvo skun lader Herren raade os.

Dig, Jesu! her vi efterligne. I vieldig Besværkjærlighed, Da vil, du naaderig velvigne
Vor

Vor Sjæl med Fryd, med himmelsk Fred. Ved Dyd og adlg. Gjerninger. Vi søle Livets sande Værd.

2. I Broderkjærlighed vi nyde Den Trost, at Herren er vor Ven; Hans Løfter og det Haab indgyde, At han vil elske os igien. Ja, Kjærligheden følger med, Og glæder os i Evighed.

3. O, Fælske! giv du os din Raade. Paadensne Dyd at lægge Vind! Din gode Sandheds Haand os raade, Og danne selv vort hele Sind; At ærlig, forig Dannelsk. Maa virke stadigt i vort Dyrsk.

Torsdags Aftenandagt

om Guds Naadighed og hans almindelige
Belysninger.

Gud, Herrel! du har ingen Lige: Din Storehed ingen kan udfige, O Englenes Forstand din Pris. I Lysets Straaler er dit Sæde, Deagt Maktstor og Lov dig Naade. Alt Væsens Kilde, god og vils!

Alle gode Ting, al Glæde, Fryd og Lyfsalighed modtage vi daglig af din velvignende Faderhaand, o gode Gud! Selv Lidelsernes traurige Dage anvender du pa-

og som de virksomste Midler til at udsæde
 den saligste Kynd for os. Vanden i Blin-
 lene, Skybet i Jorden, alle Tændende i
 dyb Udmygheds Følgsse erkjender dette.
 Skulle da vi, som dine fornuftige Slab-
 ninger, være Deensle? som efterlade denne
 hellige Vliat, da maatte vi ogsaa være de
 nedtagte, de uskjonfornste, de utalhemnes-
 sigste blandt alle dine tændende Slabninger.
 O, nei! ogsaa vi, o Gud! ere de, som i
 denne Afscnturd fremkomme med dine
 Missioner Slabninger for din Throne og
 skamme dig vor ydmygste Lov, anser os
 med Faders Velbehag! Tak for vor Til-
 værelse og Vedligeholdelse! Tak for Dred,
 Helbred, Gundsjem, Gien-
 domme, Landfred, Gier over Landets
 Stender, og gode Forefatte! Tak for din
 Religions Stiftelse og Naades Foranstalt-
 ning ved Jesum din Son, til Menneste-
 hedens Dphsning, Forbedring og Frelse!
 Have vi da ogsaa stræbet ved rigtig Brug
 af dine Belgjerninger, o Gud! at opnaae
 din Hensigt med dem, som var: vor sande
 Tilfredshed? Al nei, Herre! langt fra
 ikke som vi burde; her sele vi vor Svaghed.
 Vilov af Naade for Jesu Forsoning vor
 hele Livets mange Tæll. Tak

Tak for dig, o Gud! du har naade-
 fuld forskret alle dine Tilbedere om din
 Naade. Beroliget med denne trofalsde
 Forstkring, haabefulde om din Naade,
 gaar vi nu saa glade til Sengs. Vær
 os Gøvende fra alle velfortjente Uviler,
 fra sundtse Forestillinger og Dromme,
 hvorved vi endog saa i Sønne kunne fortoerne
 dig; men lad vor Gøvn ligne en Jacobs!
 Lad os endog i Gøvne tænke paa dig, og
 tale med dig! Ja, lad vor Seng være et
 Altar, fra hvilket vi ogsaa skal sige
 dig vor Tilbedelse!

Lad din Naad skedsse bød i os, og dine
 Engle skedsse svæve om os! Løst de Lidende
 og dem, som fornærme i Vid og Bjerning
 af onde Menneker! Lær os skedsse at til-
 gibe, som du og tilgiver os selv vore Syn-
 der! Gud for bedir de Gøttfulde! Herren
 styrke sine sande Tilbedere, og giv de Hem-
 dende Deel i den salige Eviighed! Gud
 bevare Naagen, Løvet og os alle!

Gud lade os alade opnaagte, og hem-
 kald os fra denne Tid, naar du finder os
 bedst stikede til at imodtage en lykkelig
 Eviighed! Her os, Fader vor! o. s. v.

Tak

Sannesprog.

Saa siger Herren: jeg er den Første og den Sidste, og uden mig er ingen Gud. Jeg er den Herre, som gjør alle Ting; som udbreder Himmelen allene, og udbreder Jorden uden Hjælp. Jeg har dannet den og skabt Mennesket. Jeg har tilberedt Jorden, og ikke gjort den, fordi den skulde være øde; men tilberedt den, paadet man skulde boe derpaa. Es. 44. Gud gjorde os godt: Han gav os Regn og frugtbar Lidet af Himmelen, i det han fyldte os med Føde og vore Hjætte med Glæde. Ps. 134, 17. Gud lader Eras groe for Frøet og Sæd til Menneskets Nødske: Han bringer Brød frem af Jorden. Ps. 104, 14. Gud giver alle Dyr deres Føde, Navneunger, som raae. Ps. 147, 9. De aade og bleve mætte, og bleve fede, og levede i Vellyst ved Guds store Godhed. Og Du gav dem Din gode Mand til at undervise dem. Neh. 9, 25, 2. Herren er god imod Alle, og hans Misundighed strækker sig til alle hans Skabninger. Ps. 145, 9. Det Brød, som jeg vil give (siger Jesus) er mit Legeme, hvilket jeg vil hengive (i Døden) paa det at Verden (Menneskeheben) maa leve (blive benaadede hos Gud og salige). Joh. 6, 51. Omvendt eder til Herren eders Gud

Gud; thi han er naadig. Joh. 2, 13. Herren gjør alle hvad han behager, i Himmelen og paa Jorden, i Havet og i alle Afgrunde. Ps. 135, 6. Værre barmhjertige ligesom eders Fader er barmhjertig, Luc. 6, 36. Alle gode og alle fuldkomne Gaver ere her ovenfra; og komme fra Fødens Fader. Jac. 1, 17. Herre! alle dine Skabninger skal takke dig. Ps. 145, 10. Unge Karle og Jomfruer ogsaa; se Samle med de Unge, de skal love Herrens Navn; thi hans Navn er allene ophoiet; hans Maestret er over Himmelen og Jorden. Ps. 148, 12, 13.

Torsdags Aftenfang.

Mel: Fader vor udi Himmelt.

Fra Morgensfund til mørke Avel Git Mit saa overmaade vel. Af Herrens milde Faderhaand Min Keop sil Kraft og Fryd min Vland. O, Du! som var min Skjold i Dag, Anhør mit Bøn med Velbehag!

2. Geel Matten kommer, Dagen' sber, Til hvile al Naturen ther (det er: søger hen) Du Mattens Gud, som Dagens Gud! Send dine milde Engle ud! - Bød dem at leire sig om mig, At jeg maae slumre trygget!

3. Gud Konge, Fædeland og Slægt Om-
gærdes af din Baretage! Lys over Livende din
Fred! Vils Døende din Salighed! Læd Syn-
dere, som gjøre Gud! Vils hele Jorden, du
er god!

Fredags Morgentanker

om den Fred og Lyfsalighed, Jesus ved
sin Forfoning har skiftet for os, og at vi
kunne tage Deel dæi ved at efterligne ham.

Mabsfuldt lod Lovens Torden, Og jeg fandt
ei Skjul paa Jorden; For min Guds Kærligheds
hed Gaar jeg intet Tilflugtssted. Jesus saar
min Taare fynde, Elste mig, sit Blod lod fynde.
Ud paa Korsens bitre Træ, Til min Sonds
Forladelse. Gennem Taarer saar mit Die
Magleren, den evig hvide, Straalte ud sin
Faba mod mig; Raabe: Syndere! Kom til mig!
Men da maa du Synnen hade! Heril, Guds
Aand! styrk mig, Svage! Da var Fredens
Aand tilstede, I min Sjæl blev Lys og Glæde,
Om mig straalte Salighed. Min, o Jesul vis
mit Hjerte Om din Angest, Død og Smertes
Alt har Du fuldbragt, o Herre! Dig ske evig
Pris og Ære!

Bedske

Bedske himmelske Fader! i Fred og Ho-
lighed lod Du os dulme i Sønens Dvale
under forbifarne Dødsfugger. I Fred
og Hellighed opvartter Du os igjen, og
igien aabne sig nu vore Sandjer, for
gjennem disse at imødtage, ved nye Erfar-
ringer og Estertante, nye Kunststaber i
Sjelen; nye Legems og Aands Færdighe-
der og Glæder. I Fred og Hellighed
kan jeg nu hæve mine Forfange til Dig,
og i blid tillidsfuld Forbønning være for-
skret om at Du, vor Gud! behøver os,
ledsager os og giver os alt det, som kan
være os tjenligt baade i Liden og Evighe-
den.

Laf ske Dig, o Gud! i Fredens
Bane! I Esterlovelsen af Din Lære lærte
Du os at finde vort sande Held, vor evige
Beroligelse.

I Fredens, Lyfsalighedens store
Stifter selv, i Din Son Jesum have vi
det fuldkomne Fredens, Dydens og
Lyfsalighedens Monster. Han lærte,
han vilste i sit Forhold hvoreledes vi maa
sætte os til at betræde Dydens
og Fredens Vej, ved at gjøre Din Villie,
o Gud!

o Gud! og da i Jesu Forsoning allene hos Dig finde evigt Held og Reddende.

O, altformaaende gode Fader! styrk os Intetformaaende og Svage ved din Hands Kraft til med stadig Håndværrelse at holde os det store Døds Monster Jesu, vor Forsøkers folgebærdige Forhold efterretteligt i alle Livets Dyrtrin!

Lad os, lig vor store Forgjænger Jesus, kede besjæls af en dyb Høiligt, Hengivenhed og Lydiathed mod Dig, o Gud! ved trollaan at opfulde vore Pligter, og et forsættigen paa drage os selv voldske Lidelser!

Lad os, lig Jesus, udvise en barmhertig inderslig Sjærlighed imod vore Menneſker, ved at elske dem godt; ved at vise Medlidenshed mod de Trængende, ja endog imod Dyrne, uden ved at søge Roes eller Egenmyt; ved at under vise og gavnne, med utrættelig Sild, etre Evne i vor Stand dem, vi staae i nærmeste Forbindelse med og kunne vilke paa; ved at vise os som tre ve Benæner, der med liget Følelser deeleage i Livets ublide og blide Dage; ved at tilgt ve vore Fornærmere, bede for dem og gjøre godt imod dem!

Lad

Lad os, lig Din Son Jesus, finde Styrke imod Troens og Dydens Prøvelser ved Taal en om Dig, o Gud! uden at lade os ved nogen Magt, Trudsel, eller Haab om Fordeel, drage fra Sandhedens og Dydens Vel!

Lad os, lig Jesus, med Taalmodighed imodtage de Lidelser, Din Visdom finder tjenligt at ridsende os; og skjont os Kræfter til at udholde dem, naar bemode os!

O! da kunne vi, naar vi engang staae ved Enden af vor jordiske Vandrings Vel, lig Jesus, vor Forsøker, med Glæde sive vor tilbage lagte Levetid, med Fryd see Gravens Værmelse; ja, selv i Dødsrimen med frimodig Siltid og frydefuld Mand smille den skønne og salte Lidobelig hed imode, som Jesus saude Tilbedere allerede her gjennem Haabet kunne see som et klart Glimt. Der, hvor vi engang fuldkommen skulle være besjæls fra Jordens Prøve, Dmstændigheder; og hvor vi i Forening med alle Himmels Lykkelige og Salte skulle nyde evig og ubestuelig Fred, Fryd og Lyfsalighed. Denne Glæde, Fred, Fryd og Lyfsalighed hjaelp

E

of

os, Gud! til med fornede Kræfter at
 frede os og deelagtiggjøre os i, allene for
 Din Søn Jesu Kristi evdigtindte Foes-
 soning! Ja, lad, o Gud! den ved Din
 Søn Jesum skiftede og oprettede Fred og
 Lyfsalighed, i Dag og altid, i Tid og
 Ewigheid, hulle i vor Siel, og udbrede sig
 alt mere og mere over alle Landets Bebo-
 ere og Din hele Jord! Hor os, Fader
 vor! ic.

Sankesprog.

See min Tjener (siger Herren) skal føre det ud
 (Forsøningen) paa bedste Maade. Priselig skal
 han være, og opheiet og saare stor. Lad saa
 være, at mange forskrækkes over dig. Der er
 intet Skjont ved ham; foragtet er han; en plar-
 get Mand; han trænges; svare kan han for sig;
 dog oplader han ikke sin Mund. Hvad der aldrig
 var bleven dem sagt, saae de at see, og de lære at
 forstaae, hvad de aldrig tilforn have hørt noget
 om. Es. 52 Cap. og 53. Jeg, jeg er Herren,
 og der er ingen Frelser uden mig. Es. 43, 11.
 Jesus siger; Menneskesønnen er ikke kommen at
 fordere; Menneskers Sjeler, men at frelse. Da

3

Ja nu have antaget den Herre Kristum Jesum;
 saa følger ham ogsaa i eders Wandel. Col. 2;
 8. Hvo, som troer paa ham (Jesus), dømmes
 ikke; men hvo, som ikke troer, er allerede dømt
 Joh: 3, 18.

Fredeags Morgenfang.

Mil: Goo and, hvor er mig et cala Land?

Loo see Dig gode Gud og Fader; Som gad
 os Sønner til vor Fred! Med Faderlyst Du Dig
 nedlader At fremme vor Lyfsalighed. Besing
 du sigt, o Mennesker! Det var din Lands For-
 lyfselse!

2. Kom, Guddoms Land! mig at forklare
 Det Englebud, den Uadendad. De mig, Gud
 sig led aabenbare! Lighed, min Siel! det
 Frelsaings Land! Guds Død herom er Lis for
 mig; Men det, Guds Land! jeg skylder Dig.

3. Det rædsomt var da Jesus blode Og
 farvedes i blodig Svæd; Zal hvi, hvor skjæ-
 lighed ham nodre; At doe til Verdens Salige
 hed! Du Engel, som haad Dødsstump saae;
 Ellg hoor jeg ham om Hjertet laae!

4. Medmennesker! hoor er vor Lyfte. Utans
 kelig,

E 2

kelig, unævnbare stor! Os skal Guds Venffabs
Hader smykke, Guds Yndest smile ad vor Jord.
O Gud see Lov, jeg Menneſke Er ſelv iblande
Guds Yndlinge!

5. O! har mit hele Liv et Stempel af Jeſu
Vardffolds store Kraft, Og hans ven høie Dheds
Erempel Befælet mig med Levofaſt: Da gaa
hvert Pulsſlag Harpefflang, Mit Levnet blev
Zeraphers Sang.

6. Fred lyses over Jordens Egne, Freds-
fyrtten Jorden farnet har. O! at han kjendtes
allevegne, Hvor blev vor Jord da lys og klar!
Eys, Jeſu! op hver Jordplens Sied, At Du
væs kjendes, Gud! vor Fred!

Fredags Aftentanter

om at vi ere forloste, og om Jeſu
Efterfølgelse.

Som Fredag flutter, og det gaalder, Saa
Livets Dag mod Aften halder, Snart flutter
Stridedagene; Bliu hos os, Jeſu! naac des
gjælder, Og gjør ved Dig mig ſeitendel! Fær,
leed og bær Du ſelv mig Svage Igjennem U-
fred, Synd og Nød! Send Livets Eys til at
forjage Al Angests Marke i min Død! Giv
Tro

Tro og Dyd at være ved! Opværm mig med Din
Kjærlighed I Dødens ſibste kolde Eved, Til
jeg Dig ſeer i Evighed!

At vi nu atter igjen glade, roffige og befr-
ede fra alt velfortjent Uheld kunne tilende-
bringe denne Fredag, det er en Virkning
af Din uendelige, grændſeleſe, evige
Barmhertighed og Naade, bedste him-
melſke Gader! Du gjorde denne Dag i
Naen til en ret Tryds- og Fredsdag for os.
Uffelig evig Tak ſee Dig, Du Fredens
evige gode Gud og Gader! Du haver paa
denne Dag i Ugen, ved Din eneſte eiffte
Sons Jeſu ſuertefulde Livelle og Død,
ndfriet os fra Syndens uheldelige
Folge; og givet os ved Jeſum den blide
og trøffende forffaring: om Synds Til-
givelle, Din Velbehag og himmelens evi-
ge Gleder; derfom vi ville ligne Din
Sons Jeſu ædle Lænkemande og Forhold;
derfom vi ville tragte efter vor Sjæls ſande
Ridel, Værdighed og Held, ved at efter-
leve Jeſu herffige Lære; derfom vi ffraabe
at efter ligne den af hvert Jeſu Sied,
her paa Jorden fremffraalende, ligeløſe,
ubefuifftede, høie Hellighed.

Men,

Men, al! hvor let forvilbes vi fra dig, o Gud! og Dyden, og høre, lyde og følge vore onde Lyfters Trolleri, svindige Banner og lassetulde Forførerel! Midt i vore bedste Ønsker, midt i vore alvorligste gode Forsætter, midt i vore ivrigste Betsørelser til og i det sande Gode, blande sig mange Feil. Al! vor Syd er svag, vore Felttrin utallige. Al! tit falde og falde vi, Gud være os Syndere naadig!

Men, o Jesu! hvor herlig vandrede Du her paa Jorden! Hvor herlig opfulgte Du Menneskehedens Pligter?

Hvor blide, trostende og opmuntrende vare Dine Taler! hvor medlidende og omhyggelig var Din Sjæl! hvor iherdig blev Du roret til Medynk over hver Livende, som kom til Dig?

Men, Gud forbarme Dig over os! Hvor lidet roer os tit de Trængendes Sutte, de Livendes Oråd, de Gattiges og Hjælpeleses Banner og Laurer! Tit nægte vi dem Naad, Trost og Hjælp. Gud bemaade os for Kristi Skyld! Gud lære os at være Medynksomme og Betsørelsende, ligesom Du af Naade daglig beviser os utallige Betsørelser.

O Jesu!

O Jesu! paa børdig og guddommelig Naade forherligede Du Din Fader for Jordens Menneskehed ved de høie Evner, Din Fader havde givet Dig.

Dit ydmyge Sindelag fremlyser af alle Dine Handlinger. Men neppe kjende vi en Bøn; neppe see vi Lykken staa til os, før end vi ere falde hen til Stolthed, Trodsighed, Velsøst, Gjerrighed og Uergrjerrighed. O Gud! tilgiv os vor Utaknemmelighed og vore Synder; og lær os at være Mjomsomme, redelige og ydmyge under Din vældige Haand; fornoiede med det, Du giver os; og lad os anvende det vel og til Din Ære, paa det at Du kunde oplyses paa den rette Tid, og i Evigheden gjøre os lykkelige!

Det var Din højeste Lyst og Ære, o Jesu! at efterkomme Din Faders Vidsdomsbud med en villig, utrættelig og bestandig Lydighed indtil Døden, ja indtil Korsens Død, og Dit jordiske Livs sidste Minut. Men vi, hvor tit glemme vi vore Pligter! hvor tit overræde vi Herrens Bud? Herrens Bud, som saa skiont fremlede os til evigt Held og Lyksalighed. Gud forlade os vore Synder, og lad os lære

lære af Jesu at udøve en glad og stadt
Lybighed mod Dig! Din gode Land fore os
paa ret Vej: paa Dydens Vej til Salig-
hed!

O Kjærlighedsfulde Jesu! ikke engang
Dine Stenders unienneffelige Grusomhed
opbragte Dig til Brede og Hevn; i al den
Ransfulde Uret, som Du led, hørte man
Dig at bede til Din Gud for de rygeste-
fene Mennesker, hvis Sjæl var sorr og
nedrig nok til paadrage Dig de forstræfke-
ligste Lidelser. Men, ah! hvorlet antæn-
des Had, Harm, Hevn og Scumbød i
vor Barn, naar Brodrene, vore Med-
mennesker, fornærme os. O Gud! til-
giv os og lær os at være kjærlige og tilgive
dem, som fornærme os, ligesom du, o
Gud! tilgiver os vore Synder for Kristus
Fortjeneste!

O, dyrebare Fortøser! Din Alts-
Denhed skuer note, hvor tit — tit — hvor
langt — langt vi have været bort fra Dit
følgeværdige og fuldkomne Dyds og Kjærlig-
heds Mønster.

O Gud! Du seer hvorledes disse
Afsigtelser inderlig smerte Dine sande
Tilbedere. O Gud! se i Raade ned til
os

os alle Stovets afsnægtlige Sønner! Lad
os, o Jesu! ved Din Kyndighed; ved Din
Fortjeneste; ved Din Forbøn allene vinde
og finde Sjælels Nøllighed og det evige
Held! Lad Din Hand, o Jesu! ledsage
os paa Livets Vej! Styrk Du vor Svag-
hed, at vi maae vandre viseligen for Din
allerhelligste Starværelse alle vore Dage;
at vi maae gaae frem i Dine Fodspor;
at vi aldrig vige fra dem; at vi om Dagen
kunne leve Dig til Lære, og om Natten
slumre trykkeligen ved Dig; og at vi
engang, naar Du finder det tjenligt ved
Døden at hentsalde os fra denne Jord, vi
da af Dødens Søvn maatte opvagne i
en glad og lykkelig Evigheds! Her os, Fa-
der vor! o: f: v:

Talesprog.

Gaa sagde Herren, Israels Konge, og hans
Gjenløser den Herre Zebaoth: Jeg er den Første
og den sidste, og uden mig er ingen Gud. Es.
44, 6. Træng ikke; thi jeg gjenløste dig; jeg
talde dig ved dit Navn! Min er du; frygt
ikke; thi jeg er med dig. Es. 43, 1, 5.

Menneske

Menneskesønnen er ikke kommen for at lade sig tjene; men at tjene, og at give sit Liv til en Tjenestefølses-Betaling for Mange. Math: 20. Mit Blod udases for de Mange til Syndernes Forladelse. Math: 26, 28. Omvendt eder og troer min Lære, siger Jesus. Marc: 1, 14. Større Nærighed kan dog ingen have end den levise, der sætter sit Liv til for sine Venner. I ere mine Venner, dersom I gjøre hvad jeg befæler eder. Min Befaling er denne, at I skulle elske hverandre ligesom jeg haver elsket eder, siger Jesus. Joh: 15, 12-15. Jesus gjorde alle Ting vel. Marc: 7, 37. Jesus sagde: hvof kan overbevise mig om nogen Synd? Joh: 8, 46. Jesus haver ikke gjort nogen Synd, der blev heller ikke sunden Svig i hans Mund. 1ste Petr: 2, 2. Følger efter mig, sagde Jesus. Math: 4, 19. Kristus har ogsaa lidt for os og efterlod os et Exempel, at I skal efterfølge hans Fodspor. 1ste Petr: 21. Der er ikke Salighed i nogen anden. Ap: Gjern: 4, 12. Jesus, som er Overhovedet for Jordens Fyrster; Han, som elsket os og har reddet os fra vore Synder ved sit Blod, da han tillige har gjort os til Konger og Præster for Gud sin Fader; Ham tilhører Herlighed og Magt i al Evighed. Amen. 1ste Petr: 1, 6.

Fredags

Fredags Aftenfang.

Vel: Jeg raader til dig, o Herre Kærl!

O Jesu! Du har elsket mig, Mig Synder: overmaade; Jeg aldrig kan suldstalle Dig For al Din fulde Naade. Du viste mig paa Gands Bede Vej; Du for min Syndebrøde Leed og dode, Naadet jeg skulde ej Gaae Syndens Geraf knude.

1. O du, min Kærl, Fæst, Vel! Du al min Kraft i Livet! Hjælp at jeg nyttar troligere Det Haab, Du mig har givet! Hjælp at i Tro og Hellighed Jeg mig til Dig henvender, Dig erkjender, Og deri bliver ved Til jeg mit Liv fuldender!

2. Lenge gaar jeg da min jordist Gang: Gaar gennem Gravens Merke. Da lide Du min Sjæletrang Og i min Tro mig styrkel! Da koste Du for mine Bled: Da vare Du tilstede Mig at lede Ind i Din Salighed Til evig Himmelglæde!

Lørdags Morgentanker

Om hvorledes vi have modtaget og brugt det meget Gode, vi daglig faaer af Gud.

På Lørdag vi glade see, Gud! evig Lov og Tak

og under Din bevogtende Naade. Have vi da været saa meget virksommere i vor Kristendoms og Dyds Uøvelse i vor Stand end de andre? At tænke saaledes, var at tænke syndige, stolte Tænker. Al, nei! maaskee vi heller snarere have været værre, og meget mere luntne og efterlabne i det Gode end de Andre. Ikke efter vor Fortjeneste; men af Barmhjerlighed for Din Guds Forsoning beviser Din os Naade for at bevæge os bestomere til at fortræde vore Fjell af Skamfuldhed over vor Uaktæmmelighed imod saa god og velgjørende en Gud og Fader, som bør æres og elskes over allt Ting, og forfaales i egne Hjertelighed til Dig at lede os til Bæring og Held.

O hvor er en Fader som Du, o Gud! Hvilken omhynd og esagob en Fader have vi i dig! Ewig unnsigelig Lad være dig, o Livets Herre! at du nu saa naadig har ladet os opvaagne i Belmagt, Gnapthed og Glæde; at du har styrket os ved en vederhvægende Natteo! O! lad nu ogsaa være din samme Naade i Dag smilende os! Men denne glade Tænksomhed i din Naade og om det meget Gode,
du

du daglig giver os. Denne bør ogsaa være os, for det andet, paa Tilbagetanken om vi i forbigangne Uges Dage have vel eller lide anvendt de mange gode Ting, som du, o Gud! hver Dag gav os. Have vi brugt dine af dig os forundte jordiske Gaver og Liden i deres rette Hensigt: til sand Nytte og Glæde for os selv og vore Medmennesker? Have vi og vilst Kristendoms Naad virksom i Tro, Dyd, Kjærlighed, og i et Gud velbehageligt Forhold? Men, al! Gud bedre os! her ved denne Eftertanke føle vi med Smerte vor svære Gide, vore mange affvælige Fjell. O, Gud! tilgiv dem! Ja, du beviser stedse din usforlyldte Naade mod os Stovets Sønner; kuns at vi vilde lyde dig. Ja, end ogsaa i dette Dieblis, som vi bede til dig, seger du at forstyre os om din Naade og dit Held, i det, at din Fadergodhed tilsender os en ny Levedag; i det, at du lod os atter see din Soel igjen. O! lad os ret erklende denne din Naade! Lad os ikke ved Synd forspilde den!

Denne Dag, som er Lovdag, har sit Navn af det gamle norske Ord Lov, det er: toe, vasse, gjøre rent. Lad os
la

Da ei allene rensse vort Legeme og Bøhave fra Ureentligheder, til vor Sundheds Besørdring: men fremfor alt hjælp os, o Gud! til at befordre vor Sjels Reenhed ved at vandre som Lysets Dorn, ligesom du er i Lyset, at Jesu Kristi din Søns Blod kunde rensse os af al Synd! Ja, lær os stedse at erkjende vore Feil, og redeligen tænke og gjøre efter Jesu Lære, med hvilken du krafteligen viter til vor Forbedring, saa at vi kunne blive ret stædte til at imodtage den Bøfsalighed, som Jesus ved sin Forsoning har tilcønt og fortjent os.

D! have vi da i de forrige Dage i Ugen været efterladne i at efterkomme vore Kristendoms Pligter: kjende, føle vi dette med Demob: o! saa lad os fra i Dag af stræbe med desse større Bøfsørdighed at indrette vort Forhold efter Jesu Lære! Vi hellige dig, Fader! al vor Bøfsørd! selv styre, selv leed du os efter din vise Raad! Selv bestiele du os med en hellig, varin, vøfsom Gavneørd til Møfsens Vel: til din Øre, o himmelske Fader! og os selv til Salighed!

Saaledes overlevere vi os gandske i
dit

dit Allgødheds Forsyn Dagen og vor hele Levealder igjennem; du bevare os! Du forbarne dig over alle i Nød bestedde! Du vøfsigne alle vore gode Forretninger i Tanke, Ord og Gjerninger! Du vøfsigne og bøfsaliggjøre Kongen, Landet, Slægt, Bøfner, Forvørdere og os Alle! Og lad din Naade stedse følge os, Fader vor! ic.

Tankeørd.

Jeg er Herrens; dersom I vandre i min Stille og holde mine Gud, og gjøre dem: da vil jeg give eder Møgn i sin Tid; og Jorden skal give sin Ørd, og Træer paa Marken skal bære deres Frugter. Jeg vil vandre midt blødt eder, og jeg vil være eder en Gud, og I skal være mig Folk. 3 Mos: 26, 3, 4-12. Seel jeg lægger i Dag for eders Bøfsørd Bøfsørd og Jordbøndelse; Bøfsørd, naar I lyde Herrens eders Guds Gud, som jeg lyder eder i Dag; men Jordbøndelse, dersom I ikke lyde Herrens eders Guds Gud og vige af den Bø, som jeg lyder eder i Dag. 5 Mos: 11, 26-28. Jeg bøfsørd i Sandhed, at Gud anseer ikke Personer: men hoo iblandt alle Folk, som ham frørd og gjørd Bøfsørd, er ham Bøfsørd. Ap: Gjern: 10.

S

Sørdags

Løverdags Morgensang.

Mot: O Gud! du fromme Gud m.

Dig evig ssee Lov, Tak, Allgode Allings Fa-
der! Du altid til vor Jord Dig god og stor
nedblader; Du skaber Liv og Aand, Fryd,
Sundhed, Frugtbarhed; Du sørger for Enhver
Og giver Salighed.

2. Hver Glæmning er dig kjær; Mig seer
ogsaa dit Ole; Wisdom, Kraft, Bred og Fred
Gav du mig Evighede. Tro, Kjærlighed og
Haab Gav du mig ved din Aand; Din God-
hed overgaar. Al Tanke, al Forstand.

3. Og naar jeg Bemodsfuld For dig min
Synd bekjendte, Da du for Jesu Skyld Din
Naade til mig vendte. O Gud! du give mig
Din Naade nu som før! Vær du min Hjælp,
Trost, Raad Indtil jeg salig døer!

Løverdags Aftentanker.

Taksigelse til Gud, Selvprovelse og om
vor Bestemmelse.

Dig, Gud! ssee evig Tak. For denne Dag og
Næ! Gud! lær mig vist og ret Min Tid,
din Godhed bruge! Om Gud i denne Nat Min
Sjel

Sjel borende lod, Mon jeg fremsidig da For
Herrens Ansigt stod? Hvad Kjules kan for dig
O Gud! som Alling veed? Af Syndens tunge
Bægt Vi daglig trykkes ned; Tilgids for Altsid
Tro Gør Mig, vi har forsvemt, Og lad
enhver af os I Naade blive dømt!

Løverdags Aften minder os om Aagens En-
de, Guds Godhed, vort Livs Ulykkelighed,
og om den vigtige og for os høist nødven-
dige Allat, at hævne vore Tanker fra vor
fordulte Bestillinger til Gud, for at kunne
i stille humslig Aand, med en ydmyg,
erkjendtelig til Himmelen henvendt Sjel be-
sættelse Gud for alle os tilsendte Beljærin-
ger, og for at afbede alle vore Feiltrin-
ner. Vi henvende da for det første vore Tanker
til Gud. Seer vi hen til dig, o Gud!
hvoreledes maa da ikke vor Sjel henrykkes i
en stille, hellig Beundring; i inderlig
Kjærlighed; i ydmyg Lov til dig, o Gud!
ved at skue tilbage paa det meget Gode,
som din Faderhaand udsrøede til os i hen-
sarnede Agedage. Evig Tak ssee dig! du
gav vort Legem Sundhed, Næringsmidler,
Klæder, Huus og Hjem. Du gav os
Fred med vore Medmennesker; Beskyttelse
I vort

loblige Skald. Du bevarede vore Huus-
dyr og Elendomme; ja selv af Livløser ud-
leder du det bedste for os.

Ewig Tak skee dig! du gav vore Ejele
ved din Vland og Bære Kundskab om hvad
vi skulle tænke og gjøre, for at blive evig
lykkelige. Du gav os Kraft i vor Villie
og Opvuntning til at vise Jesu Tro vels-
font i Hadig Kjærligheds og alle andre kvi-
selige Dyders Udøvelse; du gav os Moders
sel mod Synd og Laster; ja du gav os Naad,
Trost og Hjelp i Sorg, Sygdom, og
Modgang. Hvo kan udfige alt det meget
Gode du, o Gud! hver Dieblis tildeles
os? Tak! evig Tak skee dig!

Hernæst betænke vi for det andet:
vort Livs Flugtighed og vor Bestem-
melse. Hile Naturens Orden har
du, o gode Gud! saa viseligt indrettet, at
den ogsaa kan tjene til et vilsomt Middel
i din Haand at værte vor Eftertante og
minde os om vor evige Bestemmelse. Hilt
saa vi saa ofte ved den neddalende Soel,
den hele Natur ligesom at sagnæ, henfals-
de til en dødsliggende Dalme under Nats-
rens sorte Sildeater; men om Morgenen
igen at vogne endnu fornyet. Hvilke be-
undrings-

undringsværdige Indretninger! hvilke her-
lige Dyrin! hvilke behagelige Ufvertins-
ger! Som du er, saa er ogsaa din Natur,
o Gud! Med Gud tolker den dine grænd-
selose Guldkommenheder.

Ja, Naturen er et Træk af dig,
o Gud! ligesom en aaben Bog for os, som
taler igjennem vore Sandser til Fornuften,
og indgyder os varme, inderlige og und-
sigelige Soletser for dig.

O Gud! din Natur, din Vland, din
Lære har saa ofte mindet os: at vi ikkun
ere satte her i Tiden for at dannes til Ewig-
heden. O! lad os hver Gang vi see Solens
Afdgang betænke: at det ene Dieblis, den
ene Time, Dag og Uge efter den anden
hensvinder for evig at blive borte. Lad
os hver Gang vi see Nattens Komme
betænke: at vi ogsaa denne Dag ere komne
Dødens og Gravens Nat, og den lange
Evlighedsdag endnu et Skridt nærmere.
Og ligesom vi her have brugt Tiden vel,
eller lide; ligesom vi her tænke og gjøre:
saa skal og vor Tilstand og Len blive i Ewig-
heden. Lad os hver Morgen, vi opstaae
af Sengen, tænke saaledes: paa endenne
lignende Mand skal jeg ogsaa engang see
den

den store Dommedags Morgen, og da op-
staar af Jordens Stov, fornyet enten til
Glorie eller Dval, efter som mit Liv her
paa Jorden har været enten godt eller ondt.

Heraf følger da den hele Nødvendig-
hed, at vi for det tredje alvorlig og nøie
betænke, hvorledes det staar til med vor
egen Sjæletilstand. Se vi nu med en sand
Eftertanke hen til os selv, saa bliver det et
heist vigtig Spørgsmaal til vor Sjæl,
som har Indsigt paa vor udbørlige Sjæl,
dette Spørgsmaal: har du brugt din Tid,
denne Uge, saaledes som du burde, saa at
du nu derved er bleven visere, bedre og dyg-
tigere end forhen? Har du nu en mere
levende sjeleoplysende Tillid til Guds
Naade i Jesu Forsoning? Søger du in-
derlig, rebellig og alvorlig denne Naade?
Frygter, lyder og elsker du, som et godt
Barn, din Gud, din kjærlige Forlofer og
hans Ord uendelig, inderligere og mere
end nogen anden Ting? Bemær du dig
alt godt af ham? Sukker du hjertelig:
Gud være mig Synden naadig! Bedes
vaager og stræber du mod dine onde Lyster,
Drifter og Lidenskaber, saa at disse ikke
udarte til Laster, og disse Laster skulle blive
til

til Døen og beherske dig? Søger du at
ære din Gud og hulde Forlofer ved dyg-
myghed mod Gud og Menneskene; ved blid
og sødmodig Alder i Duingang med an-
dres ved Nøisomhed med dine Naar, Gods-
gjørenhed efter Lyne mod Trængende; ved
Laalsmodighed i Lidelser; ved at at tilgive
Forærmere; ved Taknemmelighed og
Trofasthed mod Velgjørere og Bønder; ved
Eld og Bindelselighed i dine Forretninger;
ved Sandhed i Ord; ved Redelighed og
Billighed i Handel og Wandel; ved sand
virkelig Broderkjærlighed til alle dine
Mennesker; og overalt ved en retskaf-
sen og gudelige Opførelse at være din Gud
og Herre til Ære? Søger du nu denne din
Gudsfrugt immer mere tillige? er det saa:
ol! saa tak Gud og fryd dig ved Guds
besynderlige Naade! Du er nu altsaa
bedre skikket til en evig Lyksaligheds Nød-
tagelse.

Eller kanske du har, o Menneske!
brugt denne Dag, denne Uge, som Daa-
ren: til at vedblive og fremføre i Vanlæs-
dighed, i dine onde Lyster, i Dovenstab,
Vellyst, Hofmod, Gjerrighed? Bred
du dig rigtig fri fra een eller flere af disse
Laster? Gjør du det? Eller

60
Efter maaffee du efter sædbane taler
atungtigt, bander eller lyver? Maaffee du
endnu hyller, svermer? eller er du henat-
ven til Druktenskab eller Graadsferi? eller
beorager, eller tvistes, eller bespottes,
eller besmitter du dit med endnu andre lige-
saa skadelige og ondskabsfulde Laster, som
Opdragelse, Mæne og din Natur har gjort
dig mest tilbøielig at antage? Da du dog
havde saa beqvem Leilighed til Forbedring;
da dog Guds uforfældre Naade, Jesu Re-
ligionsaand saa herlig, saa omhyggelig
søgte at lede din forderbede Sjæl til Bedring
og Frelse; men som du enten af Lunkenhed
har forsemt, eller af Dorstshed og Lige-
galdighed har efterladt; eller af Forhæ-
delse og Guds Forgaaenhed har foragiet.

O! Synden er enhver af os stedse ved
hængende saalønge vi ere i dette jordiske
Liv. Enhver af os har sine særegne Feil,
som ikke alle have lige store Feil, saa er
dog ingen af de Dodelige fri. Er det
ikke sandt? Soler du ikke dette, o kristne
Sjæl: saa sover du i Døden; saa handler
du uden Overlæg; og da gjør du dig selv
ulykkelig. O Sjæl! lad derfor ikke Sand-
fælgigheden neddykke dig i Samvittighedens
farlige

89
færlige Ebn! Lad din Eftertanke ikke
slumre! Læg ofte for dig Jesu Lære, som
siger dig hvad du har at gøre for at blive
evig lykkelig! Efter denne Jesu Lære
hværg dig selv ofte: hvor gaaer du hen?
Gaaer du paa Dødens Vej til Evigheds?
eller gaaer du paa Livens Vej til Helvede?
Er du Menneske? Er du fornusigt Men-
neske, saa gjør intet Skridt nærmere til
Evigheden forend du har undersøgt hvor
du gaaer hen. Du veed jo, at hørt Ple-
bil, vil opleve, fører os ibelli nærmere
ud i end Evigheden. Vilde du da ikke
heller have det godt end endt det? Vilde
du ikke heller være hos Gud og alle hans
fyndfulde salige Vænder, og med dem
nyde Himmelens evige Glæder, end du
vilde være hos Satan og hans Medfor-
domte ryggecløse onde Vænder, og med
dem lide Helvedes evige usigelige Qualer
og Smærter?

O, min Sjæl! vil du have det godt
i Evigheden; vil du da være med Gud:
saa maa du ogsaa tro og redelt g vandre med
din Gud medens du er her paa Jorden;
saa maa du altid tænke paa Gud; saa maa
du stræbe at udøve Jesu Tro og Dyd, affry
og

og afføge Lasterne. Og om dit svage
 Hje (lig Phariseren) ikke kan see noget
 enten forfæltige eller uforsættlige Feil hos
 dig selv eller hos andre bydlæe, mener du
 da, at Gud er et fortsæende Menneske,
 som du og dine Lige? Ham, for hvem og
 saa Hjertets hemmeligste Tanker, Til-
 boieligheder og Driveskære ere aabenbare?
 Har du aldrig hørt om Kristi Pine, der
 ere som Gledster om hans Naad, der gjen-
 nemtrænger Alting; der prøver Hjertet
 og Nyret? Hvo kan vel bestaae for ham
 med sin besmitte Egensæfærdigheds Mær-
 ning? Hvo vil svare ham et til Lusude?
 Nei! dette kan ingen, dette vil ingen
 redelig Sjæl. Nei! den Fornuftige vil
 ikke undskyldte sine Feil, som en tæneløs
 Daare; men han vil i dette Holdigtige,
 som ved enhver anden Ting søge at benytte
 sig af de bedste Naad og Midler til at op-
 naae sine gode Hensigter ved enhver Om-
 stændighed. Og hvilke ere da de bedste
 Naad og Midler til at faae Guds Tilg-
 velse og Naade hos Gud? Det er derved:

O! erkjend din Synd! afbed den og
 forbeder dit Forhold, saa vil Gud forbar-
 me sig over dig; thi han er meget bered-
 villig til at forlade. See

See vi nu i Tanken hen til vor Syn-
 dighed, og lad se vi da den: o! hvem uden
 Daaren føler da ikke her sin dybe Uvær-
 dighed til Guds uforskyldte grænseløse
 Naade? Hvo, uden den Tæneløse, føler
 ikke her sine mangfoldige Feilrens Afsty-
 lighed? Hvo, uden den Forberdede,
 lærer ikke her, med nedrivende Fortryd-
 festaarer, med Apostelen Paulus at sulte:
 "o Herre! Villen til det Gode har jeg vel
 hos mig; men til at efterkomme det Gode,
 o! hertil var og er jeg svag, lunden og
 efterladt."

Al hvor skal jeg altsaa finde Red-
 ning, Trost og Beskræft fra mine utallige
 Overtrædelsers Forbommellighed? Du
 selv alene, bedste himmelske Fader! aabs-
 ner os Tilflugtsnaade, Syndtilgivelse og
 Skjæle i din Søn Jesu Fortjeneste, naar
 vi ydmyge, tillidsfulde beifalde dig, o
 Gud! naar vi alvorlig stræbe at forbedre
 vort Forhold. Du seer, vi vilde dette,
 bedste Fader! Skrik du vore gode Forsætter!
 Lad disse gode Forsætter og gode salige
 Gjørelser idelig leve og være i vor Sjæl, og
 gjøre os virksomme i Tro og Dyd!

Og Lad, evig Tilbedelse skee dig, o
gode

gode Gud! du tilsendt os alledet Sjenslige,
som vi bede dig om; derfor skal vor Sjæl
stedse love dig, og din Pris skal altid være
i vor Mund; thi du er vor Klippe og Deel
evindeligt.

O! hvor rolige ere vi da i dig, du
evige Lysets Fader! du, som af mørk Nat
og Død skaber Lys, Liv og Glæde! O!
hvor frydefuld er Teylen om din Naade,
o Gud! Hvilken glad veltiggørende forstær-
king i vor Sjæl! Styrket ved denne blide
Tanke og Medvidenbed skælver altsaa ikke
dine sande Tilbedere for Fæerne; de skælve
ikke om Alt saldt omkring dem; om Him-
mel og Jord sammensvulvedes; om Ele-
menterne synkes at opløses og smelte; om
Alting syntes at rne med Undergaa: saa
skælve endnu ikke dine sande Tilbedere,
som frygte dig, som elske dig, som haabe
paa dig. Og, o Fryd, deres Haab skal
ikke blive tilskamme; men de staa fast,
urokkelig lig Klippen, ved dig, o Gud!
thi du er de Gudsfrygtiges, ja ogsaa mit
Alt.

O! hvor lykkelige ere vi da ved dig,
o Gud! og hvem skulle vi have saa inder-
lig kjær som dig, du alomværende og
barm

barmhjertige Gud; thi du er vor høieste
Overherre, vor bedste Fader, Ven og
Befjører; vor Gud; vor Dag om Plac-
ten; vor Lys i Mørket; vor Trost og
Hjælp i Nooen; vor Liv i Døden; vor
Saltghed i Evigheden; thi du forløste os.
Herret! du trofaste Gud! dit Navn være
evig lovet, priset og tilbedet i al Evighed!

Med disse Tanker, med trostlig Tilid
til dig, vor Gud! ville vi nu begjæde os til
Sengs, og i en rolig Sikkert til dig lulle
vi nu vore mætte Dine.

Rebar alle vore Medmennesker, ja
endogsaa dem, som os hade! Lad os, om
det stemmer ovenens med din vise og gode
Vilje, Søndags Morgens igjen opvaagne
sunde, muntre, og stærkede framtræde
til vore anstændige og sjenslige Søn-
dagsforretninger med ydmyg Lov' og Pris
til dig, o Gud! for Martebuens veltiggø-
rende Bedrøvelser. Her os, Fader
vor! &c.

Tankeprog.

Jeg er Herren, som randsager Hjertet, som
besværlig, og det til at give enhver efter sine
Tørster

Sbrøtters Frukt. Jerem: 17, 10. Herren er vor Dommer; Herren er vor Lovgiver; Herren er vor Konge; han skal velske os. Her tales om Jesus. Ef: 33, 22. Gaf ikke til Doms med din Tjener; thi ingen, som lever, kan vare reiser dig for dig. Ps: 143, 2. De Døde skal udrydes; men de, som die efter Herren, de skal arve Landet. Ps: 37, 9. Herrel lær os at talke vore Dage, at vi maas bekomme Vidsom i Hjertet. Ps: 90, 12. Gaa lyse mig med sin Munds Ans; thi din (Jesus) megen Kjærlighed er bedre end Vin. Per: 1, 2. Se jeg kommer snart; holdt fast ved det du haver, at ingen skal tage din Krone! Job: 3, 11. Ja, jeg kommer snart. Amen! Ja, kom Herre Jesu! Uab: 22. Frygt ikke, jeg er den første og den sidste, og den levendes; og jeg var død, og see jeg lever i al Evighed. Amen. Og jeg haver Helvedes og Dødens Nøgle. Uab: 1, 18. Den, som sidder paa Stolen, og Lammet (Jesus) være Betsignelsen og Prisen og Hren og Kraften i al Evighed! Uab: 5, 13.

Løverbags Aftenang.

Wiel: Hvo veed, hvor nær mig er min Ende?
 Min Synd nedslager mig, Hjertet bløder Sår
 Mit jeg sandler, al! for tit. Jeg vemodsfuld for
 Herren

Herren møder; Han og for mine Feil har lidt.
 Jeg ofter Sjælens Klage ud I Loo paa Jesum,
 for min Gud.

2. Fra Naabestolen fri jeg kjendes, Og hvo
 nu meer end jeg er glad? Min Kjærlighed til
 Jesum vendes; Men til al Udbyd evige Gud.
 En Ekumlee see, fordi jeg gled; Men jeg Fors
 bedring vandt derved.

3. O! var jeg der og saa med Glæde I Livets
 Bog mit ringe Navn, Og kunde Fredens
 Stad beræde, Min Himmelskabels Jodesøn:
 Da teen, fuldkommen blev min Dyd; Gud selv
 min Loo, mit Liv, min Fryd.

4. Naar da engang Dødsen lodet I Drens
 dens sidste Vidnatostund, Og Hjelen, Angests
 freig udbrød. Hos dem, som med en ublu
 Mund Dig, Jesu! erodsf' kan jeg see Glad
 dig, som Dommer, kommende.

5. Paa dig jeg see i Himlens Skyer De
 Legn, hoorpaa jeg kjender dig Opstandne! jeg
 til dig henflyer Og veed min Plads bestemt for
 mig. Forgaae kun Jord med rædsomt Brag
 Ved Jesu Dink paa Dommaens Dag!

6. I Fredens Stad, den jeg beræder Med
 Jesu, er der ingen Plads; Gud er dens Soel,
 som straaler Glæder Til Salige, o evig Stat!
 Og henrykt jeg istemmer da Min Saligheds
 Halleluja! Mogle

Nogle korte Hjertesul ved for- fjellige Leiligheder.

Naar man kommer i Kirken:

O Gud! dit Ord er Lys, er Kraft Des
Sjelen saliggjører. O, du Guds Land! virk
der i mig, Jeg der med Andagt hører!

Naar man vil gaae ud af Kirken:

Tal fæe dig evig gode Gud For Jesu
Kristi Bærel. Stærk mig at mindes, følge den,
Saa skal jeg salig være.

Ved Daaben:

O Gud! min Daabespæge mig altid staae i
Minde, At du maa overfuld i Tro og Dyd mig
finde!

For Skriftemaal:

O Gud! for Jesu Skyld min Synd forlade
du! Den smerter, angster mig; At, hjælp!
at trøst mig nu!

Efter Skriftemaal:

Tal fæe dig gode Gud! Din Synd du
mig forlod, Det glæder nu min Aand; Gud
gør mig stadig, god! For

For Nadveren:

O Gud! du seer min Sjæl, o! dan
en, dan den saa, At jeg en verdig Gæst
til Jesu Bord kan gaae!

Naar man gaaer til Nadveren:

Til dig, o Jesu! jeg nu kommer som den
Aarme, Du med din Kjærlighed min Sjæl,
min Aand og Hjel!

Naar Præsten nærmere sig med Brødet:

Stor — navnes Kjærlighed! — o Jesu!
i mig bliv! Dit knuste Segems Kraft min
Tro, min Dyd opliv!

Naar Præsten nærmere sig med Væden:

O Jesu! for min Synd lod du dit
Blod udgøde, Lad dis Forsønlingskraft nu
i min Sjæl indflyde!

Efter Nadveren:

Dig, Jesu! Sjæls Ven! Tal, Pris
og evig Væel! Tro, Kraft gav du mig
Sjæl Ved under din Nadvere. Jeg aldrig
glæmme dig; Mit Liv dig altid Væel! Det
Tro

Tro og Kjærlighed i al min Tid kun være!
Da er du min, O Jegerdin; Da min er
Himmens Værel!

Bordlæsning

for Maaltidet:

Gud! sign vor Sæd! Giv Frugtbarhed!
Giv dagligt Brod! Giv salig Død!

Efter Maaltidet:

O Gud! sige evig Lov! Du sit vi
Drikke, Mad; Giv os at leve vel, Gaa er
vi evig glad!

Dagligt Morgen- og Aften-Sig:

Jesul var du, Jesu min! O Jesul
lad mig være og blive din; Jesul var du
min Tilid, Gaa har min Sjæl nok til evig
Tid! Jesul sige min' Ord og Tanker! Jesul
lad mig leve saa, At hvor jeg om i Ver-
den vandrer, Jeg et Guds Barn blive moget!
At saa tit jeg Manden drager, Det sige
Gud til Herre og mig til Gavn! Ogsaa
doer, naar dig behager I dit høje Jesu
Navn! Amen.

Jesu Ben:

Der himmelfæ Fader! helliget være din
Drekkelse! Dit Rige komme til os! Din
Vilje ske som i Himmelen, saa og paa Jor-
den! Giv os hver Dag den Gode,
som passer til vor Nature! Forlad os vore
Synder ligesom vi og forlade hver den, der
spæder imod os! Lad os ej bestredes i Fri-
skædes men sel' os fra det Ondet! Dit er
Riget, Magten og Æren i Evighed. Amen.
Gud allene Æren!

8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55
56
57
58
59
60
61
62
63
64
65
66
67
68
69
70
71
72
73
74
75
76
77
78
79
80
81
82
83
84
85
86
87
88
89
90
91
92
93
94
95
96
97
98
99
100

